

na svoji ZEMLJI

revija stanovalcev Študentskega doma Ljubljana

v kotu

ŠTUDENTJE VEDNO BOLJ
OSTAJAJO V SVOJIH SOBAH

dom s(m)o ljudje

PORTRET HIŠNIKA BRANETA

v svet

DOMINIKANSKA REPUBLIKA
- RAJ RAZNOLIKOSTI

november, 2013

SAMOSVOJ NA ZEMLJI

Revija stanovalcev Študentskega doma Ljubljana.
REVIJA NA SVOJI ZEMLJI.
Številka 13.03. November 2013.

ODGOVORNA UREDNICA: Vida Božičko.

NOVINARJI: Mija Bon, Julija Opeka, Lucija Zorko, Enja Zagoršek, Nastja Cinzia Hrobat, Martina Letojne, Katja Humar, Vida Božičko, Uroš Kočnik, Romana Vantur, Larisa Kramberger, Nina Jazbec, Alejandro Abad Chamorro, Matevž Polajnar, Špela Sanabor.

LEKTORICA: Mija Bon.

FOTOGRAFIJA NASLOVNICE: Marko Vitas.

OBLIKOVANJE: Katja Božičko.

NASLOV UREDNIŠTVA: Študentski svet stanovalcev – Na svoji zemlji, Dom 3, Cesta 27. aprila 31, 1000 Ljubljana.

IZDAJATELJ: Študentski svet stanovalcev Študentskega doma Ljubljana.

Elektronska pošta: info@ssvet.si

TISK: Fotoprospekt d. o. o.

NAKLADA: 2500 izvodov.

Pred enajstimi leti je izšla prva številka revije Na svoji zemlji, takrat pol manjša in tudi tanjša, pa zato nič manj zanimiva in izvirna. Skupina takratnih študentov se je odločila, da bo začela z revijo namenjeno stanovalcem študentskih domov. V prvem uvodniku leta 2002 je urednik zapisal, da se večina mladih ravno v času študija prvič postavi na svoje noge, živi daleč od doma in skrbi sama zase, na tistih nekaj kvadratnih metrih – NA SVOJI ZEMLJI.

Danes po dobrem desetletju je še vedno dom za marsikoga prvi pobeg »na svoje«, kjer se bolj ali manj uspešno spopada z deljenjem časa na prostega in delovnega, se uči vseh mogočih dialektov in se družijo s sosedi. No, slednjega je po besedah starejših kolegov iz leta v leto manj. Vsak se drži bolj zase in menda smo študentje danes bolj samosvoji. Pa je res tako? S fenomenom individualizma in pomenom druženja ter spoznavanja novih ljudi smo se ukvarjali v rubriki V KOTU.

V rubriki DOM S(M)O LJUDJE lahko preberete izkušnjo stanovalke, portret hišnika Braneta in intervju z bivšo stanovalko študentskega doma Ljubico Jelušič, v reviji pa ne manjkajo niti ŠTUDENTSKE NOVICE, ki ponujajo vse potrebne informacije o spremembah na področju zakonodaje, o prenovah in ostalih novostih v zavodu Študentski dom Ljubljana. V rubriki ZA VRATI lahko pokukate v zanimivo študentsko sobo, že čez nekaj strani pa se lahko odpravite V SVET in odpotujete v Dominikansko republiko, na jug Italije ali pa sever Nemčije. Ker je v študentskih domovih tudi veliko tujih študentov, je zanje namenjenih nekaj strani v angleškem jeziku, na koncu pa sledi še rubrika RAZMIŠLJAMO, kjer lahko preberete kolumni.

Ostanite družabni študentje še naprej in ne bodite preveč samosvoji na tej svoji zemlji. Naj tokratno kavico namesto nerganja nad odtokom polnih las zamenja listanje revije.

Z VESELJEM NAS PREBIRAJTE TUDI V PRIHODNJE!

VIDA BOŽIČKO
UREDNIKA REVIJE NA SVOJI ZEMLJI
wida.bozicko@gmail.com

<https://www.facebook.com/nasvojizemlji>

DOBRODOŠLI VSI SVEŽI IN MALO MANJ SVEŽI ŠTUDENTJE!

Že krepko smo zakorakali v novo študijsko leto in za nami je eden najbolj zabavnih študentskih mesecev. Naj se tako vzdrušje razvleče čez celo leto in kljub številnim obveznostim ne pozabite na družabno plat študentskega življenja. Prijateljstva, ki so sklenjena v tem obdobju, so namreč ena najmočnejših. To je čas, ko imamo priložnost spoznati veliko različnih ljudi in doživeti ogromno novega, kar nam prinese dragocene izkušnje.

Vsem brucem, ki ste letos prvič zakorakali skozi vrata študentskega doma, želim, da bi se tukaj prijetno počutili, starejšim sosedom pridno kuhali kavice ter za seboj pomivali posodo. Študentski dom je dom in ne hotel. Smo neke vrste družina, zato se moramo med seboj spoštovati, spoznati in sprejemati. Čeprav smo si različni, je naš namen enak. Študij naj zato še naprej ostane na prvem mestu, a na ta račun naj ne trpi družabno življenje, ki je prav tako zelo pomembno. Prav to nas življenje v študentskem domu uči – združevati oboje.

Študentski svet stanovalcev Študentskega doma Ljubljana se po najboljših močeh trudi za prijetno bivanje stanovalcev in vsakemu daje priložnost, da se preizkusi v številnih sposobnostih ter se udeleži različnih dejavnosti, ki jih ponujamo.

LEP POZDRAV DO NASLEDNJE IZDAJE!

MIHA LUZAR
PREDESEDNIK ŠTUDENTSKEGA SVETA STANOVALCEV
miha.luzar@ssvets.si

V KOTU	
Družabno življenje študentov v študentskem domu	4
Študentje vedno bolj ostajajo v svojih sobah	6
Intervju s sociologinjo Hajdejo Iglič	8
Anketa: Izkušnje stanovalcev z bivanjem v študentskem domu	10
DOM S(M)O LJUDJE	
Študentka o svoji domski izkušnji	11
Portret hišnika Braneta	12
Intervju z Ljubico Jelušič	14
ZA VRATI	
Za vrati sobe 121	16
Moj hladilnik	17
ŠTUDENTSKE NOVICE	
V odstvo Študentskega sveta stanovalcev	18
Bivanje v študentskem domu	20
Prenova študentskega doma 6 v Rožni dolini	22
Obnova študentske restavracije in bifeja v Rožni dolini	23
Tuji študentje odslej le v Domu D in Domu 4	24
Obnova domov na Kardeljevi ploščadi	25
V SVET	
Dominikanska republika – raj raznolikosti	26
Kam na Erasmus? V Lüneburg!	28
Čeprav je bila Italija šele tretja izbira, se je izkazala za najboljšo	29
INTERNATIONAL CORNER	
Advices for foreign students	30
Erasmus experience in Slovenia	32
RAZMIŠLJAMO	
Kolumna: Matevž Polajnar	33
Kolmuna: Nastja Cinzia Hrobat	34

V KOTU

Družabno življenje študentov v študentskem domu

»TO, KAR JE BILA VČASIH KITARA, JE SEDAJ PAMETNI TELEFON«

PRIPRAVILA: MIJA BON

FOTOGRAFIJA: MARUŠA ŠELIH

Prosti čas predstavlja pomemben del študentskega življenja. Eden od načinov preživljanja prostega časa je tudi druženje. V študentskih domovih, kjer je velik delež študentske populacije na enem mestu, se nam zdi samoumevno, da je to osnovna in najpogostejša oblika sproščanja. Aktualna problematika med stanovalci študentskih domov pa se kaže prav v pomanjkanju interesa za druženje in v vedno večjem individualizmu.

NA ZAČETKU ŠTIRJE, DANES PA 29 ŠTUDENTSKIH DOMOV

Študentski dom v Ljubljani je bil ustanovljen leta 1952 in je zajemal štiri objekte, ki so jih zgradili študentje, mladina in prostovoljci. Prvi domovi so nudili bivanje tisočim študentom. V več kot šestdesetletni zgodovini se je zavod Študentski dom Ljubljana razširil in danes kar 29 domov študentom omogoča bivanje v času študija. Da so bivalne razmere optimalne, na zavodu skrbijo za redno obnavljanje domov; poskrbljeno pa je tudi za ciljne skupine, kot so mlade študentske družine in študentje invalidi.

V ZADNJIH LETIH PŘIBLIŽNO ČETRTINA KORISTI SUBVENCIJO PRI ZASEBNIKIH

Študenje lahko tekom svojega študija subvencionirano bivajo v javnih in zasebnih študentskih domovih ter dijaških domovih ali pri zasebnikih. Kljub temu, da predstavlja bivanje

v študentskem domu manjši denarni zalogaj kot plačevanje najemnine pri zasebnikih, je zanimanje za koriščenje subvencije pri zasebnikih v zadnjih letih velika. Pri zasebnih pravnih osebah subvencionirano biva približno četrtnina študentov.

ZANIMANJE ZA SODELOVANJE V ŠSS UPADA

Študentski svet stanovalcev Študentskega doma Ljubljana (ŠSS) je organizacija, ki se trudi za izboljševanje bivalnih pogojev v študentskih domovih ter deluje na področju družabnega, kulturnega in zabavnega življenja v času študija. V okviru ŠSS-ja potekajo razni kulturni, športni, družabni in zabavni projekti, med katerimi sta največja in tudi najbolj obiskana dogodka Največje študentsko pustovanje in Majske igre. Za izvedbo zastavljenih ciljev je potrebna skupina študentov, pripravljenih za sodelovanje in organiziranje. »Zanimanje za delo in sodelovanje v ŠSS-ju pa je vsako leto slabše,« pravi MIHA LUZAR, predsednik ŠSS-ja. Majske igre predstavljajo velik dogodek, saj je to tritedenski projekt v času predizpitnega obdobja. ŠSS pri izvedbi tega

dogodka vključuje predstavnike vseh domov, vendar po besedah Mihe Luzarja že pri izvedbi iger marsikdaj prihaja do težav zaradi nezainteresiranosti. Upad se pozna tudi med sodelujočimi na športnih, kulturnih in zabavnih dogodkih v okviru Majskih iger. Iz evidence je razvidno, da število udeležencev pri športu vsako leto manjše za približno 200 udeležencev, preteklo leto so našli 1497 sodelujočih.

NEJC ŠTOKELJ, predstavnik Doma 11 v Rožni dolini je ocenil, da je v tem bloku le okoli 15% (to je približno 50 študentov) aktivnih stanovalcev, ki sodelujejo v domskih zadevah. »To sem precej dobro opazil tudi med Majskimi igrami, ko nikakor nisem uspel zbrati 8-članske ekipe za igre brez meja in kmečke igre.«

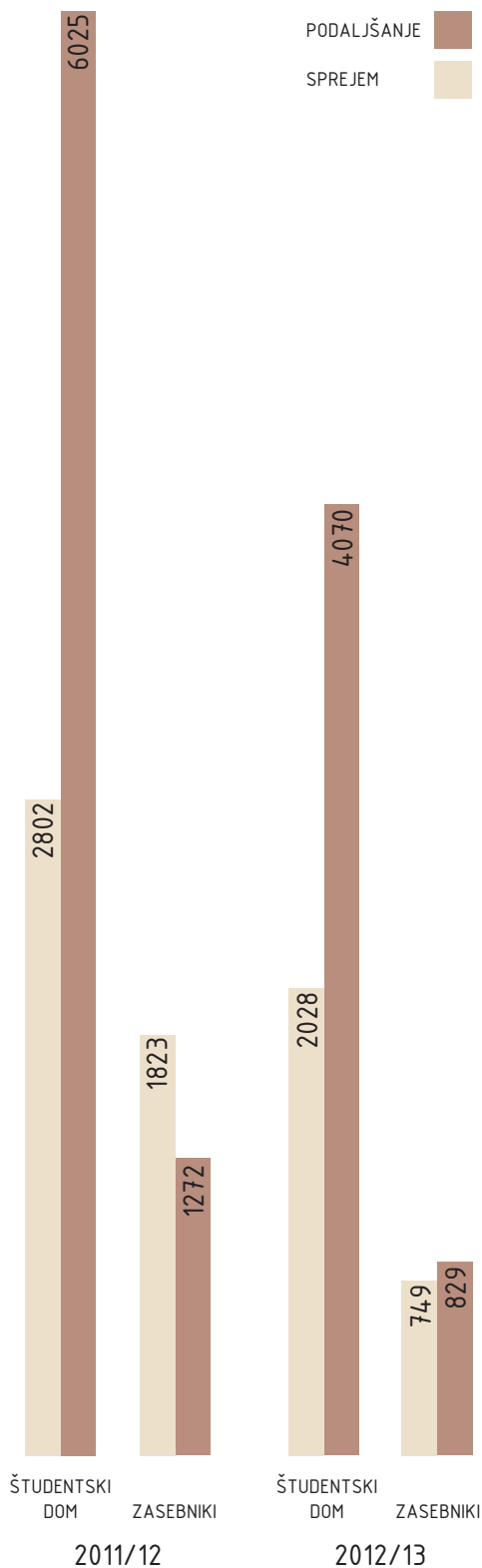
VEDNO MANJ INTERESA ZA SPOZNAVANJE IN DRUŽENJE

Pravijo, da če želiš doživeti pravo študentsko življenje, moraš definitivno v študentski dom. Dejstvo pa je, da se študentje v študentskih domovih vedno manj družijo. SAMO MAŽGON, predstavnik Doma 3 v Rožni dolini, je trenutno stanje primerjal s študentskim življenjem včasih. »To, kar je bila včasih kitara, je sedaj pametni telefon. Kar je bilo včasih druženje in pogovarjanje med stanovalci, nadomešča Facebook. Kar je pomenilo včasih igranje taroka, je sedaj gledanje TV-serij na prenosniku,« pravi Mažgon in se spominja časov, ko po sobah ni bilo interneta, ni bilo pametnih telefonov in so le redki študentje imeli prenosni računalnik. Vse to je sedaj drugače. Pa tudi sami študentje so se spremenili. »Včasih je veljalo, da si se ob vselitvi predstavil sostanovalcem, sedaj pa nove generacije še na hodniku ne pozdravljajo več, pa čeprav si delijo skupne sanitarije, kuhinjo in ne nazadnje tudi dom,« še dodaja. Stanovalce, ki bore malo komunicirajo s sosedi in ne izkazujejo interesa po druženju, je REBEKA GOLOB, lanskoletna predstavnica Doma 7 v Rožni dolini, v pogovoru imenovala za »mrtve ljudi«. Eden od dejavnikov, ki je posledično zmanjšal družabnost med stanovalci, je bilo sprejetje Bolonjske deklaracije. Z »bolonijco« je prišlo do intenzifikacije študija, kar je spoznal tudi Nejc Štokelj: »K nedruženju gotovo pripomore tudi bolonjski študij, saj le ta zahteva veliko sprotnega dela.«

»Včasih je veljalo, da sise ob vselitvi predstavil sostanovalcem, sedaj pa nove generacije še na hodniku ne pozdravljajo več.«

SOSED NE POZNA SOSEDA

Samo Mažgon je pogovor zaključil, s poudarkom pomena bivanja v študentskem domu in to obdobje poimenoval kot prestop v »odraslost«. »Kje imaš boljše možnosti, da se naučiš pomivati posodo, kuhati, prati in likati perilo, skratka, skrbeti zase?« Hkrati pa je to življenjska izkušnja, ko se naučimo prilagajati in prisluhniti sočloveku. Miha Luzar meni, da je v študentskem domu v zadnjih letih velik problem odtujenost, kot pravi »sosed ne pozna soseda«, kar je zelo žalostno. Predvsem pa se skozi to opaža, da propadajo medosebni odnosi v družbenem in socialnem življenju!

Študentje vedno bolj ostajajo v svojih sobah

KDAJ STE S SOSEDI NAZADNJE PEKLI PALAČINKE?

PRIPRAVILI: JULIJA OPEKA IN LUCIJA ZORKO, ŠTUDENTKI PSIHOLOGIJE

FOTOGRAFIJA: KATJA BOŽIČKO

Velikokrat slišimo od bivših, pa tudi starejših stanovalcev, da s(m)o današnji študentje precej manj družabni, se zapiramo v svoje sobe, komajda poznamo svoje sosede in ne hodimo v takšnem številu na različne žure kot naši predhodniki. Druženje pomeni že obisk koncerta, zabava, športne aktivnosti ali pa le skupna peka palačink in kuhanje kave, kar je reden obred le še med redkimi stanovalci študentskih domov.

VEČ ENOSMERNE KOMUNIKACIJE

Prvo, kar pade na pamet, je ultra hiter domski internet. Po eni strani je zelo koristen, saj nam olajša delo za faks, po drugi strani pa potrebujemo le nekaj trenutkov, da si lahko ogledamo najljubšo serijo, ki nas tako še za kako urico posadi za zaslon. Razvoj informacijske tehnologije je nedvomno eden izmed razlogov, da ostajamo budni ob svojih računalnikih še dolgo v noč. Bistveno pa določa tudi način združevanja ljudi. Dandanes se je pogovor kot prvotna oblika komuniciranja prisiljen umakniti v ozadje. Vpliv se kaže do te mere, da ga med prijatelji ali člani družine zamenjuje skupno gledanje televizije ali brskanje po internetu. Množična komunikacijska sredstva sicer posameznike ponovno združujejo v neki javnosti, vendar kot izolirane posameznike, ki so prisiljeni k enosmernemu komuniciranju. Nekateri menijo, da je to tudi način za kontroliranje družbe, oziroma da študente na tak način oblast spravlja pod nadzor.

POMEMBEN FAKTOR SO OSEBNOSTNE LASTNOSTI

Pri nekaterih posameznikih je selitev v drug kraj zaradi študija lahko zelo stresna in vodi v socialno anksioznost. Poleg tega prinaša še soočanje z novimi, nepoznanimi nalogami pri študiju. Takemu posamezniku ni pretirano do nove družbe, raje se drži zase in je lahko tudi osamljen. Seveda pa imajo pri tem vlogo tudi osebnostne značilnosti posameznika.

INDIVIDUALIZEM – DOSEŽEK SODOBNE CIVILIZACIJE

Morda je individualizem študentov delno pogojen tudi s samo družbo, v kateri živimo. Slednja namreč pomembno vpliva na oblikovanje posameznikove osebnostne naravnosti, ki jo lahko opredelimo kot stopnjo na dimenziji individualizem – kolektivizem. Za kolektivistično naravnost velja, da je posameznik trdno zavezan k družbenim normam, pomembni so mu občutek pripadnosti skupini in dobri medsebojni odnosi. Za posameznika z individualistično naravnostjo pa je značilno, da daje prednost svojim osebnim ciljem in prepričanjem, jasno izraža svoje mnenje, pomembna pa mu je neodvisnost. Individualizem je pravzaprav eden izmed dosežkov sodobne civilizacije in je pravica ljudi, da si sami izberejo vzorec življenja in se ravna po svoji vesti. Vendar pa obstaja tudi skrb, da je posameznik s tem izgubil nekaj pomembnega. S tem, ko se posameznik osredotoči na svoje individualno življenje, naj bi tudi izgubil širši pogled. Temna stran je torej osredotočanje na sebe, zaradi česar naj bi nas tudi manj skrbelo zase in za družbo, posledice pa so vidne v našem obnašanju.

»Individualistično naravnani posameznik daje prednost svojim osebnim ciljem in prepričanjem, jasno izraža svoje mnenje, pomembna pa mu je neodvisnost.«

I AM NOT HERE TO MAKE FRIENDS

ILUSTRACIJA: SARA BERGANČ

Intervju s sociologinjo Hajdejo Igljč

DRUŽENJE IN ŠIRJENJE KROGA POZNANSTEV ŠE VEDNO RAZUMEMO KOT PROSTOČASNO DEJAVNOST

PRIPRAVILA: ENJA ZAGORŠEK

FOTOGRAFIJA: OSEBNI ARHIV HAJDEJE IGLJČ

Izredna profesorica na Fakulteti za družbene vede dr. Hajdeja Igljč je prepričana, da je mreženje zelo pomembno, saj je del našega vsakdanjega življenja. Vezi in poznanstva nam pomagajo v najrazličnejših življenjskih situacijah, od iskanja službe do priporočil za zobozdravnika, pa vendar druženje še vedno razumemo kot nekaj postranskega, samoumevnega in prostočasnega. »Druženje je strogo ločeno od akademskega pedagoškega procesa, a bo sčasoma postalo njegov integralni del,« domneva sociologinja.

ZAKAJ JE MREŽENJE SPLOH POMEMBNO?

Bistveno je, da mreženje družbenim skupinam omogoča priti do virov, do katerih sicer ne bi imeli dostopa. Stiki med ljudmi so tudi pomembni za kolektivno delovanje, kadar želimo na ravni skupnosti doseči cilje, ki jih vsak sam ne bi mogel, prav tako pa so družbena omrežja pomembna iz solidarnostnega vidika, saj vnašajo občutek zavezanosti skupnemu cilju.

ZDI SE DA SO VEZE IN POZNANSTVA VEDNO BOLJ POMEMBNA. JE TO ZGOLJ DOMNEVA ALI JE V DANAŠNJEM ČASU TO RES BOLJ POMEMBNO KOT NEKOČ?

Če pogledamo daljše zgodovinsko obdobje, je pomen omrežij za posameznikovo blaginjo v sodobnih družbah manjši kot v preteklosti, čeprav pogosto mislimo drugače. V primerjavi z generacijami naših babic in prababic danes več stvari uredimo brez pomoči omrežij kot nekoč. Pri tem si pomagamo s trgov, torej s storitvami, do katerih imamo dostop brez posebnega

priporočila. Še pomembnejša kot trg pa je socialna država, s pomočjo katere smo deležni socialne pomoči, zdravstvenega varstva, varne starosti in ustrezne zdravstvene oskrbe v okviru sistema pravic.

KLJUB MANJŠEMU POMENU PA SMO POVEZOVANJE DANES VENDARLE BOLJ OZAVESTILI.

Res je, še posebej se to kaže v ustvarjanju večjega števila stikov, ki segajo daleč v različna družbena okolja in nam zato nudijo več v smislu raznolikosti informacij in odpiranja novih vrat.

Torej so ljudje z večjim številom poznanstev v prednosti?

Ljudje z razvejanim omrežjem lažje pridejo do ljudi, ki so izven njihovega socialnega kroga in imajo dostop do drugačnih informacij in virov, kot so prisotni v našem ožjem omrežju. To so znanci naših znancev. Z njihovo pomočjo tako

pridemo do vstopnic za prireditve, ki jih ne moremo kupiti sami, težko pa od njih pričakujemo, da nam bodo pomagali v gospodinjstvu, ko bomo zboleli. Za slovenska omrežja je značilno, da imajo zelo močno jedro stalnih in dolgotrajnih vezi, vendar šibkejši zunanji krog omrežij. Pomoč znotraj jedra je zelo razvita, izven jedra pa prihaja do klikastega mreženja po principu »usluga za uslugo«.

KAJ JE RAZLOG ZA ŠIBKI ZUNANJI KROG OMREŽIJ?

Menim, da je glavni razlog nizka stopnja zaupanja v slovenski družbi. Malo je altruističnega zaupanja, ki izhaja iz moralnih norm namesto iz dolgotrajnega procesa preverjanja, ali je drugi zaupanja vreden ali ne. Slovenci smo v tem pogledu zelo zadržani in strateški. Dokler se ne prepričamo, če si drugi zaslužijo naše zaupanje, jim raje ne zaupamo. V mednarodnih raziskavah smo pri vprašanju »Ali zaupate drugim ljudem?« v družbi držav, ki imajo nizko stopnjo posplošenega zaupanja. To seveda ne pomeni, da ne zaupamo svojim družinskim članom in dolgotrajnim prijateljem. Gre za to, da smo skopi z zaupanjem, ko stopimo izven jedra svojega omrežja.

NA KAKŠEN NAČIN PRIDE DO TAKIH STIKOV?

Začne se z naključnimi srečanji in skupnimi kavami, kjer lahko pridobimo informacije o prostih delovnih mestih. Lahko, da sogovornika o tem niti ne sprašujemo, ampak je informacija izrečena čisto slučajno. Ravno zato je druženje in široko mreženje tako pomembno, saj nam spontana kava lahko pomaga na poti do intervjuja ali razgovora za delo. Seveda intervju še ne pomeni, da službo tudi dobimo, lahko pa nam pri tem pomaga, saj smo že pred tem informirani o tem, kakšno osebo iščejo.

»Ravno zato je druženje in široko mreženje tako pomembno, saj nam spontana kava lahko pomaga na poti do intervjuja ali razgovora za delo.«

JE TOVRSTNO MREŽENJE LAHKO PROBLEMATIČNO?

Je, v kolikor se naši prijatelji ali sorodniki za nas zares zavzamejo in se pri delodajalcu dogovorijo, da smo izbrani izmed večjega števila prijavljenih kandidatov. V teh primerih naše delovanje že sega v polje korupcije, še zlasti, če ne izpolnjujemo razpisanih pogojev za zaposlitev ali se na intervjuju nismo izkazali bolje od drugih.

JE OB KORUPCIJI ZAPOSLOVANJE NA PRINCIP »DOBIL JE DELO, KER GA POZNAJO« PROBLEMATIČEN ŠE IZ KAKŠNEGA DRUGEGA VIDIKA?

Takšna praksa je tudi sicer zelo sporna. Zaposlovanje po principu vezi in poznanstev namreč znižuje uspešnost delovanja organizacij v javnem in zasebnem sektorju. Rekrutiranje zaposlenih, ki imajo dobre vezi, a niso kvalificirani za delovno mesto, je za organizacije in družbo

na dolgi rok pogubno. Organizacije ne zaposlujejo ljudi, ki so kos nalogam, v družbi se razširi malodušje, da se ni treba truditi in biti dober, ker tako nič ne pomaga. Nespoštovanje kriterijev pri zaposlovanju in tudi napredovanju zmanjšuje vlaganja posameznikov v človeški kapital, h kateremu spadajo znanje, večina in izkušnje.

PRAVITE, DA JE TAKO ZAPOSLOVANJE SLABO ZA PODJETJE. KAJ PA ZA POSAMEZNIKA, KI JE NA TAK NAČIN SLUŽBO DOBIL?

Študije kažejo, da je zaposlovanje na podlagi osebnih poznanstev povezano z nižjim zadovoljstvom na delovnem mestu. K takšnemu zaposlovanju se zatečemo, ko nimamo drugih možnosti. Odločimo se za tisto, kar nam je na voljo, četudi ne ustreza našim željam in kariernim predstavam. Hitreje smo nezadovoljni, kar še dodatno znižuje uspešnost na delovnem mestu.

»Študije kažejo, da je zaposlovanje na podlagi osebnih poznanstev povezano z nižjim zadovoljstvom na delovnem mestu.«

V ČASU ŠTUDIJA IMAJO ŠTUDENTJE VELIKO MOŽNOSTI, DA SE UDEJSTVUJEJO IN AKTIVNO SODELUJEJO V ŠTEVILNIH DRUŠTVIH, KLUBIH, ORGANIZACIJAH ... NA RAZLIČNIH INTERESNIH PODROČJIH. KAJ MENITE O TOVRSTNEM POVEZOVANJU?

Obdobje študija prinaša priložnosti in odgovornosti. Študentje, ki resno študirajo in niso le fiktivno vpisani, imajo veliko dela z redno udeležbo na predavanjih in vajah ter sprotim izpolnjevanjem študijskih obveznosti. Hkrati pa je to čas, ko si oblikujejo omrežja, ki jih bodo spremljala skozi vse življenje. Čas študija mora zato biti namenjen tudi osebnemu druženju in formalnemu mreženju v okviru društev in klubov. Na univerzah tudi vse bolj ugotavljamo, da bo treba pedagoški proces obrniti na glavo. Za enkrat vidimo zgolj vrh ledene gore. Obrat je definitivno pred nami.

KAJ BI MORALI SPREMENITI?

Strategije razvoja univerz in visokošolskega prostora po svetu ugotavljajo, da se bo v prihodnje radikalno spremenila vloga predavateljev in način organiziranja pouka na univerzah. Tehnološke spremembe omogočajo, da študenti predavatelja poslušajo doma in ne v predavalnicah, na voljo imajo prost dostop do najboljših svetovnih predavateljev in elektronskih oblik posredovanja njihovega znanja. Zato bo potrebno čas v predavalnicah izkoristiti za doslej manj izpostavljene oblike dela, ki na področju družboslovja vključujejo skupinske projekte, interaktivno in terensko delo. Vse to bo mogoče izvajati le v tesnejši povezavi z lokalnimi skupnostmi ter civilnodružbenimi organizacijami. To, kar danes razumemo kot prostočasne aktivnosti, ki se odvijajo v »prostem času« in ločeno od akademskega pedagoškega procesa, bo postalo njegov integralni del.

Anketa: Izkušnje stanovalcev z bivanjem v študentskem domu

»TU LAHKO SREČAŠ LJUBEZEN, GREŠ ŽURAT ALI PA SE ZAPREŠ V SOBO, ČE NI RAVNO TVOJ DAN«

PRIPRAVILA: NASTJA CINZIA HROBAT

FOTOGRAFIJE: OSEBNI ARHIV ANKETIRANCEV

Študentski dom daje streho nad glavo velikemu številu mladih, ki jih družijo podobni interesi. Za mnoge je to čas, ko spoznajo prave prijatelje ali pa le razširijo krog poznanstev, večina pa ravno zaradi te izkušnje spozna več ljudi, kot bi jih sicer. Nekaj študentov, ki stanujejo v študentskih domovih, smo povprašali, kaj jim pomeni ta izkušnja.

PIA Hrobat,
Dom C

Z bivanjem v študentskem domu na Kardeljevi ploščadi sem zelo zadovoljna. Včasih si sicer zaželim, da bi imela svojo sobo in več zasebnosti, a sem hkrati vesela, da živim v okolju z veliko študenti ter prijatelji, na katere se lahko obrnem. Vsak teden spoznam nove študente, ki bivajo v domu, in verjetno bi ji spoznala veliko manj, če bi živela v najetem apartmaju.

TINA Strojnic,
Dom B

Bivanje v študentskem domu je nepozabno doživetje. Spoznala sem kar nekaj dobrih prijateljev in se naučila bivati samostojno izven družine. Mislim, da je vseeno, kje živiš, saj lahko vsepovsod spoznaš ogromno ljudi, če ti je do druženja; če si pa rad sam, te drugi prav tako ne bodo ovirali. Študentski dom ti ponuja možnost, da spoznaš veliko vrstnikov, saj jih na enem mestu živi ogromno.

ROMANA Biljak Gerjevič,
Akademski kolegij

Z bivanjem v »akademcu« sem bila zelo zadovoljna. Nekaterim sicer ni všeč zaradi starejšega izgleda, dom tudi nima kuhinje, a mene to ni motilo. Stanovalci so zelo družabni in spoznala sem veliko ljudi, ki jih drugače verjetno ne bi – se mi pa zdi, da je to, koliko ljudi spoznaš, odvisno od vsakega posameznika.

EVA Konič,
ŠD 3

Z bivanjem v domu v Mestnem logu sem zelo zadovoljna. Poleg cimrov lahko spoznaš tudi bližnje sosede in krog poznanstev razširiš na ves dom. To se ti obrestuje, ko ti zmanjka sladkorja, mleka ali ti je le dolgčas in bi s kom poklepetal ob kavi. Dobro je, ker je dom cenovno ugoden. Tu lahko srečaš ljubezen, greš žurat ali pa se zapreš v sobo, če ni ravno tvoj dan. Večina ljudi je prijetnih, prijaznih in zanimivih, tako da brez skrbi najdeš družbo zase. Če bi živela v stanovanju, hiši ali če bi se v Ljubljano vsak dan vozila, bi spoznala neprimerno manj ljudi, bila bi praktično ob polovico svojih dobrih prijateljev.

ŽAN Krpan,
Dom 11

Bivanje v študentskem domu je izjemna izkušnja. Tu spoznavam ogromno ljudi. Verjetno ne mine teden, da ne bi spoznal koga novega. To ti pač prinese študentsko življenje v Rožni dolini, kjer se vedno kaj dogaja. Če ne drugega, se ob večerih s sostanovalci družimo ob »pašti« ali čem drugem.

DOM S(M)O LJUDJE

Študentka o svoji domski izkušnji

»VEM, DA BOLJŠEGA KRAJA ZA PREŽIVLJANJE ŠTUDENSKIH LET NE BI MOGLA IZBRATI«

PRIPRAVILA: MARTINA LETOJNE

FOTOGRAFIJA: VIDA BOŽIČKO

Konec neopravičenih ur, neobvezna predavanja, nič več sitnarjenja s strani staršev, samostojnost in neodvisnost, vse to se novopečenemu brucu zdi kot dar iz nebes, mokre sanje ali kakor koli se že temu reče. Nastopi pa čas, ko se brucka kot jaz odpravi na vpis v študentski dom, kjer se bo po pobožnih željah staršev učila, spala in odštevala minute do vikenda, ko bo zopet prišla domov. Vse lepo in prav, do trenutka, ko me mama pospremi do vrat sobe in prepusti usodi študentskega življenja. Tako stojim sredi študenta in predvsem molim, da »cimra« v preveliki meri ne odstopa od mej normalnega.

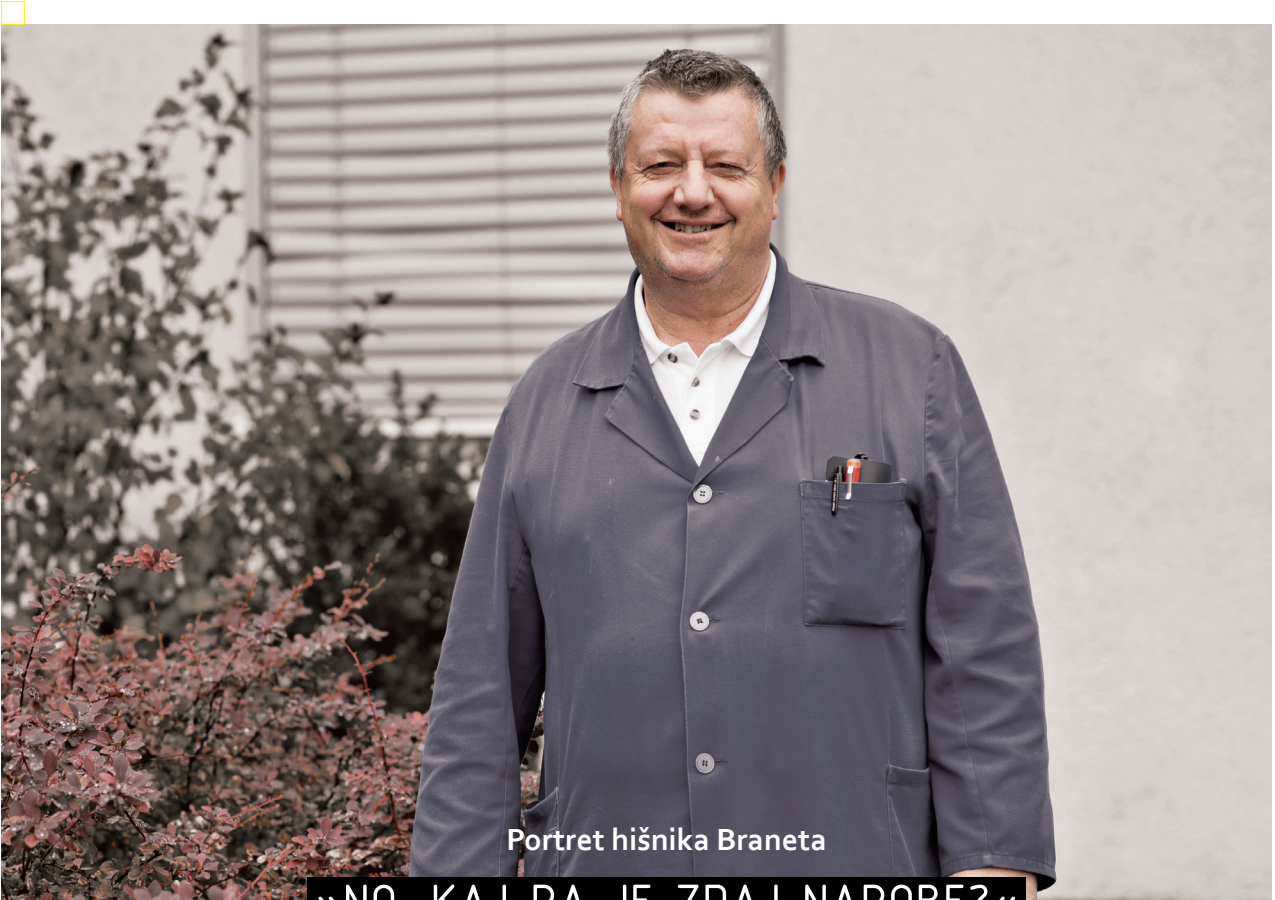
ZAČNE SE Z ORIENTACIJO IN LOGISTIKO

Začetno navdušenje izpuhti v trenutku, ko se zavem, da nimam pojma, kje sem, kako se pride do faksa in kam naj grem po kruh in wc-papir. Sploh pa, kako si kdo predstavlja, da naj bi 18-letna študentka, ki je bila prej le dvakrat v Ljubljani, nikoli na faksu, vsi, ki jih pozna študirajo v Mariboru ali pa iz srednje šole sploh niso prilezli, zaživi noro, nepozabno študentsko življenje, kot so ji ga obljubljali starejši rojaki?

Prvih nekaj dni se kot brucka sploh nisem ukvarjala s študijem, temveč z orientacijo, logistiko, mrzličnim vrtenjem zemljevida ter ostalimi nujnimi sredstvi za preživetje v kaosu, imenovanem Ljubljana. Da o mestnih avtobusih sploh ne govorim. Ti se zdijo največje čudo tehnologije in te pripeljejo ravno tja, kamor ne želiš priti. Tako se enkrat po faksu kot prava dama v velikem mestu odpravim v »šoping«, sedem na avtobus številka 27 in se odpeljem do BTC-ja. Ob prihodu v študenta z zadovoljstvom povem sosedo o mojem nakupovanju v Supernovi, ki se mi je zdelo sicer super, vendar le nekoliko premajhno glede na zloglasno nakupovalno središče BTC. Takrat spoznam, da sem še daleč od urbanega dekleta, saj nakupovanje na Rudniku vendarle ni enako kot v BTC-ju.

KO SOSEDI POSTANEJO PRIJATELJI

Začetek mojega študentskega življenja res ni bil najbolj bleščeč, je bil pa toliko bolj zanimiv. Omeniti je potrebno, da se od klavnega začetka situacija izboljšuje in ti življenje v študentskem domu in Ljubljani dejansko priraste k srcu. K temu najbolj pripomore spoznavanje sostanovalcev, ki so ti vedno pripravljene priskočiti na pomoč. Druženje, takrat s sosedi, danes s prijatelji, je eden izmed najlepših plati življenja v domu. Deljenje izkušenj, pričakovanj in pogovor ob kapljici rujnega precej pripomore k uspešnemu uvajanju v študentsko življenje. Počasi se začne tista zgodba o zanimivem življenju študentskega obdobja uresničevati. Ko se dodobra uvedeš v domsko »družino«, pa pride čas, da leto tudi obdržiš, z napredovanjem v višji letnik, seveda. Poleg izobrazbe je eden ključnih razlogov za še intenzivnejše učenje tudi želja po nadaljnjem bivanju s sostanovalci v domu. Danes mi študentski dom ne predstavlja le prostora za spanje in učenje, temveč kraj, kjer je doma prijateljstvo in veselje. Vem, da boljšega kraja za preživljanje študentskih let ne bi mogla izbrati, in še vedno se mi nariše nasmeh na obraz, kadar vidim mlajše rojake, ki se izgubljeno ozirajo okrog sebe. Takrat rade volje pristopim in ponudim pomoč, ob tem pa pripomnim, da se njihovo najlepše obdobje življenja na takšen način tudi začne.

Portret hišnika Braneta

»NO, KAJ PA JE ZDAJ NAROBE?«

PRIPRAVILA: KATJA HUMAR

FOTOGRAFIJA: MARKO VITAS

Zgornja vrata študentskega Doma 11 v Rožni dolini so vedno odprta. Mimo dežurne lože, po stopnicah navzdol, ovinek v levo in čisto do konca. To je pot, ki te pripelje do hišnika Braneta. Občutki, ko hodiš po tej poti, so različni. Včasih se ti zdi temačna, zastrašujoča, drugič uzreš v priprtih vratih Branetovega kabineta tisti zadnji kanček svetlobe, upanja, tretjič pa zavohaš vonj po sveže oprani posteljnini. Razlogi, zakaj obiskati Braneta, so nešteti. Ko vstopim, tam sedi nasmejan in oblečen v modro haljo ter reče: »No, kaj je pa zdaj narobe?« Nič, tokrat pozornost ni namenjena menjavi posteljnine, popravilu vrat ali izgubljenemu ključu. Tokrat je v ospredju oseba, brez katere bi se študentje v današnjih časih bolj težko znašli.

ŽIVI ARHIV ŠTUDENSKIH ZGODB

Brane si je že od nekdaj želel postati hišnik. »Rad sem v stiku z ljudmi, posebej z mladimi.« In vsi prebivalci bloka 11 vedo, da je to resnica. Brane je namreč pomemben del identitete tega doma. Hišnik tu namreč vse ve, najboljše pa so njegove zgodbe iz preteklih let. Ena izmed boljših je o tujem študentu, ki je bil vedno oblegan z mladimi Slovenkami. Ko je v Slovenijo prišlo tudi njegovo dekle, je ta od jeze pograbila nož in tekla za njim po celem študentskem domu. Potem je tukaj zgodba o študentu, ki je sredi zime padel čez balkon, v sneg, hvalabog, pa ga je Brane zjutraj pobral in postavil na svoje mesto. Zgodb je še in še. »Daj, povej mi, čigava si?« je prvo vprašanje, ki ga postavi hišnik, še preden pa uspeš dokončati ime, že nadaljuje, »aaa, ta je bila taprava ...«.

Delo hišnika je opravljal v 1-ki, 3-ki in letos dočakal tudi praznovanje 30. obletnice bloka 11. V Rožni dolini je kot hišnik prisoten že vse od leta 1978. Je Štajerec iz Loč pri Poljčanah, sedaj pa živi na Dolenjskem, prav rad pa odide tudi na Primorsko. Vedno je dobre volje in tudi dobrega srca,

saj je velik pobudnik krvodajalske akcije. Sam se je vestno udeležuje vsako leto skupaj s študenti.

ZARADI INTERNETA ZAPRTIH VEČ ŠTUDENSKIH VRAT

V 35. letih, odkar je v Rožni dolini, se je mnogo stvari spremenilo, nekatere na bolje, spet druge na slabše. Kot eno izmed najbolj zaskrbljujočih sprememb izpostavlja asocialnost študentov. Nekoč so se mladi med seboj bolj družili, bili so bolj odprti, hodniki študentskih domov so bili polni. Z leti se je to močno spremenilo. Brane meni, da se je druženje med študenti najprej zamajalo, ko so v Rožni dolini zgradili domove z apartmaji. S pojavom interneta pa so se pričela zapirati še preostala vrata študentskih sob. Nekoč so študentje celo zbirali podpise za peticijo proti uvedbi interneta v študentskih domovih. To je za nas nepredstavljivo, danes bi bila zgodba najverjetneje obratna. Ravno zato Brane celo leto skrbi za ohranjanje pozitivnih odnosov med »študentarjico«.

»Nekoč so študentje celo zbirali podpise za peticijo proti uvedbi interneta v študentskih domovih.«

MIKLAVŽ, BOŽIČEK IN KRSTITELJ BRUCEV V ENI OSEBI

Ko listi na vejah porumenijo, zadiši po sveže pečenem kostanju. Oktobra se namreč vsi stanovalci bloka zberejo na Rožniku, na sedaj že tradicionalnem kostanjevem pikniku. Vsako leto se šestega decembra Brane iz hišnika prelevi v Miklavža, ki ob spremstvu hudičkov in najbolj pridnih študentk v podobi angelčkov, potrka na prav vsaka vrata v domu. Študentje pridno zmolijo Sveti angel ali pač kaj drugega ter se posladkajo z bomboni in čokoladami, kasneje pa tudi s kuhanim vinom. Kmalu zatem je na vrsti božič. Tudi takrat hišnik svojo modro haljo zamenja za rdeče pregrinjalo. Pozimi pa se vsi veselijo sankanja. Lansko leto so se odpravili na sankališče v bližini Škofje Loke, kjer so se študentje spuščali s sankami, spodaj pa jih je pričakal Brane s toplim čajem. Po sankanju je seveda sledila veselica, ples in smeh. Vsako leto hišnik poskrbi tudi za nove priške, se pravi bruce in brucke. Po zaprsegi in preizkusih različnih spretnosti postanejo novi člani velike družine. Z zaključnim piknikom pa stanovalci zapečatijo konec študijskega leta in začetek poletnih počitnic.

HIŠNIK, KI DRŽI TRI VOGALE DOMA

Priznati moramo, da pogosto sploh ne pomislimo na dejstvo, kdo bo nosil posledice, še posebej takrat, kadar je v naši krvi malce preveč promilov. Hišnik mora zato imeti tudi določeno stopnjo avtoritete. Po nori zabavi izpraznjeni gasilni aparati, razbita okna in druga povzročena škoda ponavadi več sitnosti povzroči hišniku kot pa samim študentom. Včasih hišnik nastopi namesto budilke in te spravi na realna tla

po prekokani noči in ti pove par krepkih povedi, ki se ponavadi pričenjajo z besedno zvezo, ki jo Brane uporablja bolj za hec kot za res, »kurbe študentske«. A tukaj je govora samo o fizični škodi, pogosto mora hišnik prevzeti tudi vlogo reševalca sporov med stanovalci. A hišnikovo delo, seveda poleg komunikativnosti, zahteva tudi ročne spretnosti. V Branetovem kabinetu visi pano s pomožnimi ključi za vse pozabljivce in nove stanovalce. Čisto pri vratih je pisalna miza s papirji in majhnimi lističi, na katerih so zapisani različni opravki, ki jih mora postoriti, v omari pa je skrbno pospravljen orodje.

MED 6.00 IN 15.00

Živimo v času, ko se je drastično povečalo število študentov, mladih intelektualcev, izobražencev, zato pa nam marsikdaj primanjkujejo ljudje s praktičnim znanjem. Ko se v domu kaj zalomi, polomi ali odpove, je vedno tukaj Brane. Res, da to vsi vemo, ampak kaj hišnik pravzaprav dela? Njegova vloga je zelo razvejana in vključuje številna med seboj zelo različna delovna področja in opravila. Branetov delovnik se prične ob šesti uri zjutraj ter zaključi ob treh popoldan. Oskrbuje dva domova, in sicer Dom 11 in Dom 12. Vedno je na razpolago v svojem kabinetu. Najprej novepečenega študenta ozavešči s pravili domskega reda, posebnega reda znotraj doma in z modrimi nasveti študentskega življenja. Še preden vidiš svojo sobo in cimra, ti Brane že poda nekaj namigov o njegovih oziroma njenih glavnih karakteristikah. Med nadaljnjimi leti bivanja v študentskem domu in po uradnem krstu ti je Brane na voljo za reševanje kakršnihkoli težav znotraj apartmaja. Tako hišnik opravlja specializirana dela, kot npr. vzdrževanje celotne zgradbe in njene okolice, ali pa le določen del neke širše aktivnosti. Hišnik mora biti z delovnimi področji seznanjen vsaj do te mere, da zna ukrepati ob morebitni okvari, dokler ne pride strokovnjak.

GENERACIJE SE MENJAJO, BRANE OSTAJA

Lahko bi rekli, da je delo hišnika v študentskih domovih vse prej kot dolgočasno. V sobah so namreč skriti talenti vseh vrst. Hišnikovo delo je tako polno smeha, novih poznanstev, novih izkušenj. Zelo verjetno boste slišali pripoved Prekmurca, Štajerca, Dolenjca ali Primorca prav o hišniku Branetu; nekako se zdi, da ga poznajo vsi, ki so kadarkoli prestopili prag študentskega naselja v Rožni dolini. Branetovo delo je zapolnjeno z zgodbami o bivših študentih in študentkah, ki so v svojih študijskih letih ravno v teh domovih spoznali svoje partnerje, nekateri med njimi imajo sedaj celo družine. Nekaj zaslug za takšne zveze Brane pripisuje kar sebi. »Polno je lepih spominov, zapomnim si študente. Ha, ampak znate biti tudi naporni,« skomigne Brane ter se zasmeji. Najhujše nastopi, ko se kar naenkrat zaveš, kako hitro so minila študentska leta, in ko napoči čas, da se izseliš iz svoje študentske sobe. Za teboj bodo prišli novi študentje, nove norosti in dogodivščine. Nekateri spomini bodo ostali, spet drugi zbledeli. Nekaj pa je jasno, Brane ostaja. Ni veliko hišnikov, o katerih obstajajo celo pesmi. Hišnik Brane je naš bog je pesem, ki so jo Branetu spesnili študentje, in ta pesem odmeva po hodnikih 11-ke in 12-ke še danes. Brane, hišnik in predvsem dobrovoljni človek, je namreč del študentskega življenja v Rožni dolini in kdor ga ne pozna, ga slej ko prej še bo.

Intervju z Ljubico Jelušič

DOM JE HKRATI IZKUŠNJA IN SKUŠNJAVA

PRIPRAVILA: VIDA BOŽIČKO

FOTOGRAFIJA: ARHIV DZ RS

Obramboslovka, političarka, profesorica, nekdanja ministrica za obrambo in bivša stanovalka študentskega doma dr. Ljubica Jelušič se z dobro voljo spominja svojih študentskih let. »V domu sem živela od prvega do zadnjega dne študija,« pravi in dodaja, da so bila ta leta zanjo čas popolnega odrasčanja. Ko je prvič prestopila prag Doma FSPN, ki ga danes nadomešča Dom FDV, je bila sprva zbegana, danes pa se zaveda, da spomini na fakulteto in sošolce ne bi bili popolni, če ob tem ne bi imela tudi izkušnje s študentskim domom.

KAKO TO, DA STE SE ODLOČILI ZA BIVANJE V ŠTUDENTSKEM DOMU?

V času mojega študija je bilo pač pravilo živeti v domu in le redki so živeli po privatnih stanovanjih kot podnajemniki, zato sem tudi jaz pristala v domu.

SE ŠE SPOMINJATE DNEVA PRIHODA V ŠTUDENTSKI DOM?

Ja, iz mojih krajev je v istem domu, v Domu FSPN, takrat živel kolega, ki sem ga bežno poznala. Prvi dan me je srečal na vhodu in me, takrat mlado preplašeno brucko, vzel pod roko in predstavil vodji študentske skupnosti v domu ter mu zabičal, da mora skrbeti zame. Predstavil me je v upravi doma in pomagal pri iskanju cime. Še danes sem mu hvaležna za to pomoč, saj je njegova beseda v domu res držala.

JE PO VSELITVI ŽIVLJENJE V DOMU IZPOLNILO VAŠA PRIČAKOVANJA?

Takrat sem prvič odšla od doma za dlje časa, prvič sem

bila postavljena pred skušnjo prebivati v zelo živahnem, kulturno in družabno zabavnem okolju in prvič sem zase v celoti skrbela sama. Če nimaš izkušenj, pač nimaš nekih pričakovanj.

PA VSEENO, STE BILI ZADOVOLJNI?

Vsekakor, v Domu FSPN sem bila eno najbolj nasmejanih bitij naokrog. Preprosto sem se vključila v življenje tam in se družila z zanimivimi ljudmi. Nisem si znala predstavljati, da bi to svojo širšo študentsko družino morala zamenjati za kak drug dom v Ljubljani, pa čeprav bi bil bolj udoben.

ZAKAJ VAM JE BILO TAM TAKO ZELO VŠEČ?

Za nas, otroke s periferije, je bil Dom FSPN prijazna oblika prehoda iz naših domov v študentsko okolje, saj je bil kot internat. Bil je sestavni del fakultete, saj si lahko v sobnih copatah in domači obleki odkorakal na predavanja ali v knjižnico in v menzo v klet, ki se je ob večerih spremenila v družabni prostor s koncerti. Drugi domovi tega niso omogočali. Ta fizična povezanost doma in fakultete je dajala še poseben čar, saj smo se isti študentje srečevali praktično ves dan in na ta način ves čas prepletali študij in prosti čas.

»Iz sobe si lahko v sobnih copatah in domači obleki odkorakal na predavanja ali v knjižnico.«

OČITNO STE SE VELIKO DRUŽILI.

Res je. Dom je bil središče družabnega dogajanja vseh študentov FSPN. Brucovanje je bilo obvezno organizirano v menzi v kleti, nanj so prišli stanovalci iz drugih domov in tisti, ki so bili doma iz Ljubljane ter okolice. Imeli smo tudi kulturne prireditve z recitacijami in kitararsko spremljavo ali s kakšnim drugim instrumentom. Kar je pač kdo znal. Bilo je tudi veliko popivanja, to je že treba priznati, le da smo takrat najbolj cenili pivo, morda še kaj vina, žganih pijač pa nismo uporabljali za dobro voljo. Pivo pa je teklo na gajbe. Spominjam se, da smo zjutraj, ko je bil za zvečer napovedan žur, iz predavalnic gledali naše fante, ko so tvorili gajbe piva v dom.

»Ko je bil za zvečer napovedan žur, smo iz predavalnic gledali naše fante, kako so tvorili gajbe piva v dom.«

KAJ STE OB ŠTUDIJU IN ŽURANJU ŠE POČELI?

Možnosti za preživljanje prostega časa je bilo veliko. Če si bil zapečkar, si ostal v domu in šel na koncert ali pijačo v klet. Če si hotel v veliko ljubljansko nočno življenje, si šel v kino, gledališča ali v opero pa na plesne vaje in plavat v Tivoli. Vedno smo hodili družno na kakšno aktivnost. Če pa nismo našli nič bolj pametnega, smo šli na hipodrom v Stožice tekmoval v teku s konji. Ob večerih smo hodili na sprehod proti Gramozni jami, nešteto krat smo šli na Žale gledat spomenike in napise. Poseben dogodek pa je bil obisk Žal ponoči okrog 1. novembra, ko se je celotno pokopališče kopalo v soju sveč. To je postal naš vsakoletni obred.

STE IMELI ŠE KAKŠEN OBRED?

Obredja je bilo veliko. Zvečer, preden smo šli spat, smo se zbrali skoraj vsi stanovalci nadstropja na klopici ob steklenih stenah, od koder se je videlo luči proti centru Ljubljane. Če je kdo imel kitaro, je zaigral, mi pa smo tiho in ubrano prepevali. Znali smo ogromno pesmi, slovenskih ljudskih, partizanskih, pa tudi starogradske, dalmatinske, črnskih duhovnih ... Pripravljali smo si tudi skupne večerje. Moje tri sociologinje, jaz, prijatelj Jožef s politologije in še kdo. Skuhali smo tisto, kar smo imeli vsi radi. Zbrali smo vse domače dobrote, jih zmešali v veliki ponvi, iz katere smo potem družinsko zajemali in vanjo pomakali kruh.

STE SE KLJUB TEMU DRUŽINSKEMU VZDUŠJU RADI VRAČALI DOMOV?

Seveda, domov sem hodila redno, vsak vikend. V petek popoldan na avtobus, v nedeljo zvečer nazaj s polno prtljago domačih dobrot. Skoraj vedno sem si doma spekla hlebček domačega kruha, zelenjava, jajčka, in knjige – to so bili moji sopotniki.

KAKO STE SE RAZUMELI S CIMRO? STE JIH MENJALI VELIKO?

Z mojo Mojco iz Idrije sem stanovala od prvega do zadnjega dne domovanja v Domu FSPN. Sklenili sva veliko zavezništvo z Majdo in Jožico s Štajerskega, s katerima smo potem prvi dve leti, ko smo imeli večino skupnih predmetov, skupaj študirali, si izmenjevali zapiske, si prenašali informacije o kolokvijih in izpitih, se bodrili v tegobah in se veselili uspehov.

STE S KATERO OD NJIH OHRANILI STIK?

Žal ne. Morda je bila kriva moja študijska smer. Obrambostlovci smo vedno imeli še nekaj za zraven, kar drugi študentje niso izkusili. Hodili smo na vojaška urjenja, vsako poletje po tri tedne na vojaško taborjenje, po koncu študija pred diplomo pa smo šli še stažirati v jugoslovansko vojsko. Ko sem se po petih mesecih vrnila iz Sarajeva s stažiranja, je bilo v Domu FSPN že vse drugače. Prišle so nove generacije. Moja dekleta so odšla. Dokaj hitro so dobile službo, jaz pa sem se vrnila k svojim domačim, kjer sem pisala diplomsko delo, saj se v domu nisem več počutila doma.

MENITE, DA STE KOT ŠTUDENTKA, KI JE ŽIVELA V ŠTUDENTSKEM DOMU IMELI, KAKŠNO PREDNOST PRED KOLEGI, KI SO ŽIVELI DOMA?

Zagotovo je bila prednost v tem, da smo bili sošolci skupaj na predavanjih in pri študiju, pa tudi v prostem času. Ker so k nam vedno prišli kolegi iz privatnih stanovanj, ker jim je bilo pri nas v domu zabavno in študijsko bolj vzpodbudno, vem, da smo imeli pred njimi veliko prednosti!

V SLOVENIJI JE BIVANJE V ŠTUDENTSKEM DOMU ZELO RAZŠIRJENO, SAJ JE CENOVNO UGODNO, MED ŠTUDENTI PA VELJA PREPRIČANJE, DA SO „TAPRAVI“ ŠTUDENTJE LE TISTI, KI STANUJEJO V DOMU. V ČEM JE TOVRSTNA STRUKTURA BIVANJA DRUGAČNA OD DRUGIH?

Bivanje v študentskem domu je, za sedanje precej individualizirane študente in študentke, zelo dobra oblika socializacije in druženja s skupino vrstnikov, ki imajo podobne interese. Izkušnja s študentskim domom stanovalca uči spoštovanja svobode in upoštevanja pravic drugih, pomembna večšina, ki jo lahko osvojiš v tem času pa je tudi samokontrola. Če nisi dovolj trden v študijski disciplini, te lahko hitro odpelje v žuriranje in izgubljanje letnikov, zato je dom izkušnja in skušnjava obnem. Podnajemniško bivanje po zasebnih stanovanjih ne more pri študentih razviti identifikacije s fakulteto in z mladinsko problematiko do te mere, kot je to možno v študentskem domu.

»Izkušnja s študentskim domom stanovalca uči spoštovanja svobode in upoštevanja pravic drugih.«

ZA VRATI

Za vrati sobe 121

„VELB“ ŠE KAR RASTE

PRIPRAVILA: VIDA BOŽIČKO

FOTOGRAFIJA: OSEBNI ARHIV TOMAŽA ZORANA

Skrozi okno Doma 11 je videti zanimiv obok iz pločevink. Mnogo pogledov se tam zadrži že med sprehodom po Rožni dolini, nekateri pa se celo odpravijo do apartmaja in trkajo na vrata sobe 121. »Neke noči, ko sem že spal, sta se kar naenkrat v sobi znašli dve dekleti in pričeli fotografirati. Tako navdušeni sta bili,« se spominja stanovalec sobe z obokom iz pločevink piva Davor Sluga. Pravi, da je takih nenapovedanih obiskov kar nekaj. »Apartma že dolgo velja za žurerski in veliko ljudi ve za skulpturo. Postala je prava znamenitost,« je še dodal.

„Velb“ iz pločevink piva sobo 121 krasijo že dobro desetletje. Takratna cimra TOMAŽ ZORAN in ANDREJ RAMUT se spominjata, da so se jima prazne pločevinke začele nabirati na polici v sobi in kot ljubitelja piva sta prišla na idejo o umetnini. »Ravno kak teden ali dva, preden mi je Andrej povedal zamisel o „velbu“, smo bili v zidnici z velbanim stropom,« se spominja Tomaž. Oba sta si želela svojo sobo popestriti in jo narediti bolj domačo, zato sta s prijatelji že naslednji večer začela z izdelavo modela v 3D modelirniku in tako uporabila svoje znanje strojništva. »Sledila sta dva delovna popoldneva ob pivu in tako je nastal prvi del oboka iz približno 500 pločevink, ki smo jih posamično pritrjevali z lepilom,« pravi Tomaž. Fotografije „velba“ sta s cimrom poslala v Pivovarno Laško in dodala dopis s prošnjo za pomoč pri razširitvi skulpture. »Očitno so bili najinega podviga veseli, saj so nama podarili dva platoja pločevink piva ter nekaj sponzorskih majic. Seveda sva pivo delila s prijatelji in še kar nekaj smo ga spili, preden smo nadaljevali z izdelavo,« je povedal Tomaž.

1200 PLOČEVINK IN 5 KG LEPILA

Druga faza izdelave »velba« je bila večja kot prva, saj so približno tri popoldneve preživeli ob lepjenju pločevink. Zlepili so jih približno 1200, ob tem pa porabili 5 kilogramov lepila. »Po končani drugi fazi smo ponovno pisali v pivovarno in prejeli 10 platojev piva. Tudi to zalogo smo kar hitro izpraznili, prve štiri platoje že prvi večer,« z nasmehom pove Tomaž.

TRADICIJA SE NADALJUJE

Vse pločevinke, ki danes krasijo sobo so bile izpraznjene v tem apartmaju. »To je bilo najino pravilo,« pojasnjuje Tomaž, ki je prepričan, da je bil tudi zaradi tega dejstva apartma prostor rednega popoldanskega in večernega druženja. »Pod velbom je bil kraj, kjer smo se s prijatelji zelo dobro počutili in tam preživeli mnogo zabavnih večerov,« dodaja in se veseli dejstva, da naslednje generacije tradicijo nadaljujejo. »Ko sva z Andrejem diplomirala in sva študentski dom zapustila, sva hišnika Braneta vprašala, ali naj »velb« odneseva iz sobe, a je rekel, naj ga pustiva. Očitno mu je bil „velb“ všeč.« PETER KUŠAR, ki trenutno biva v sobi, pravi, da ima „velb“ že zgodovinsko vrednost, saj ga niso odstranili niti takrat, ko so dom prenavljali in bi morali sobo prepleskati. Peter je tudi sam prispeval nekaj vrst v izgradnji skulpture in upa, da bodo tudi stanovalci, ki prihajajo za njim, pridno lepili pločevinke.

»Peter Kušar, ki trenutno biva v sobi, pravi, da ima „velb“ že zgodovinsko vrednost, saj ga niso odstranili niti takrat, ko so dom prenavljali in bi morali sobo prepleskati.«

Moj hladilnik

MAGNETNA TABLA, SOS LEKARNA IN ZBIRKA POČITNIŠKIH SPOMINOV

PRIPRAVILA: VIDA BOŽIČKO

FOTOGRAFIJE: VIDA BOŽIČKO

Mali in veliki, polni in prazni, glasni in tihi ... vse to so hladilniki, ki so nepogrešljiva oprema vsake študentske sobe ali apartmaja. Včasih jih do zadnjega kotička napolnimo s tekočo hrano, pozimi tam najdemo vitamine, v vročih dneh pa se v zamrzovalnem predalu znajde banjica sladoleda. Hladilnik pa ni le gospodinjski element – postane lahko okras, polica za odlaganje, magnetna tabla ali pa kar spomenik študentske sobe.

DODATEN PROSTOR ZA ODLAGANJE

Ker prostora za vso študentsko kramo ni nikoli dovolj, lahko hladilnik uporabite kot dodatno polico. Nanj lahko odložite sadje, kavo, čaj ali kaj drugega.

VES SVET NA VRATIH HLADILNIKA

Magnetki s potovanj so lahko odlični spominek, ki nam priključijo lepe spomine vsakič, ko odpremo vrata hladilnika.

SOS LEKARNA

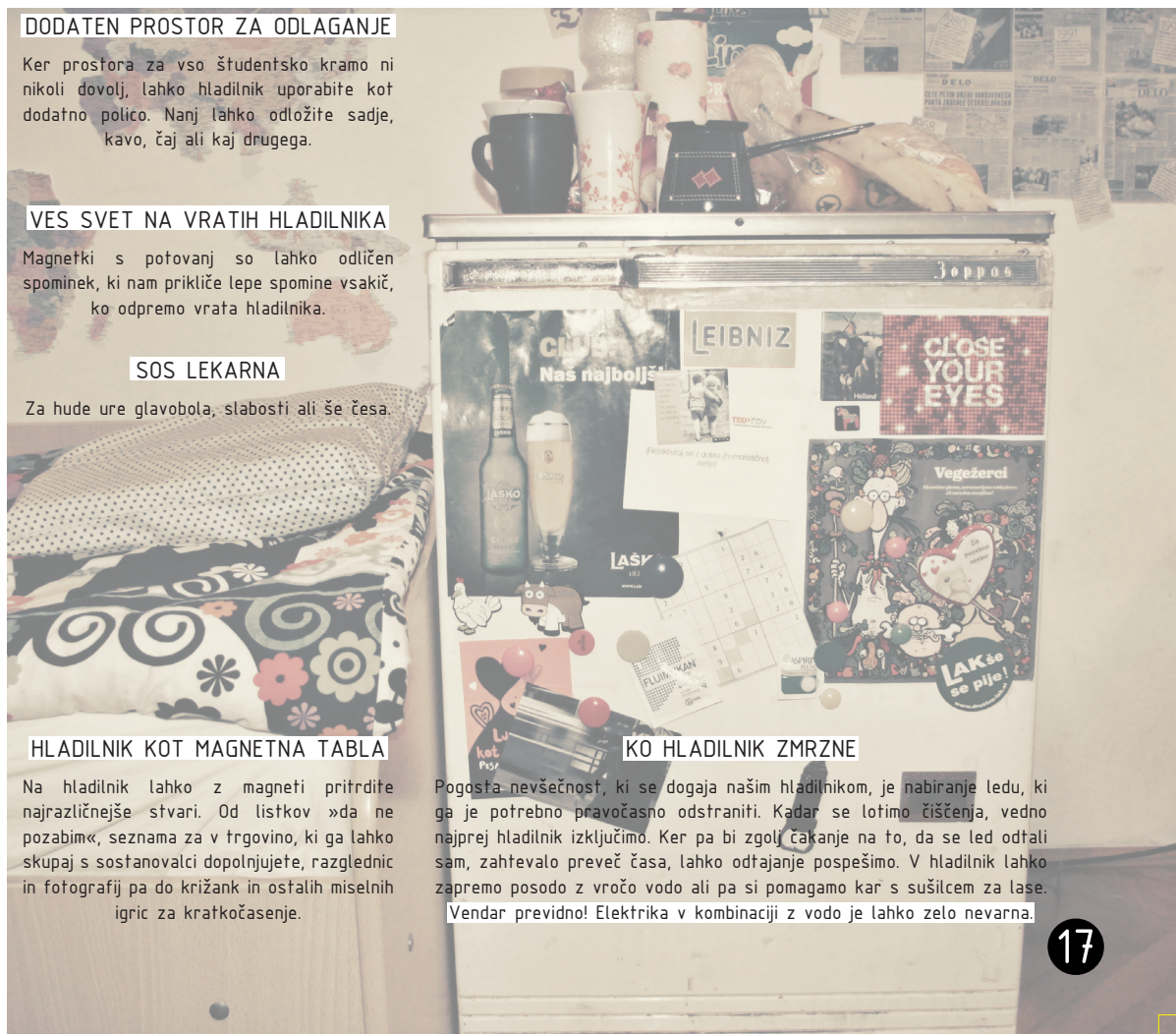
Za hude ure glavobola, slabosti ali še česa.

HLADILNIK KOT MAGNETNA TABLA

Na hladilnik lahko z magneti pritrdite najrazličnejše stvari. Od listkov »da ne pozabim«, seznama za v trgovino, ki ga lahko skupaj s sostanovalci dopolnjujete, razglednic in fotografij pa do križank in ostalih miselnih igric za kratkočasenje.

KO HLADILNIK ZMRZNE

Pogosta nevšečnost, ki se dogaja našim hladilnikom, je nabiranje ledu, ki ga je potrebno pravočasno odstraniti. Kadar se lotimo čiščenja, vedno najprej hladilnik izključimo. Ker pa bi zgolj čakanje na to, da se led odtali sam, zahtevalo preveč časa, lahko odtajanje pospešimo. V hladilnik lahko zapremo posodo z vročo vodo ali pa si pomagamo kar s sušilcem za lase. Vendar previdno! Električna kombinacija z vodo je lahko zelo nevarna.

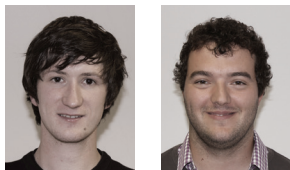

ŠTUDENTSKE NOVICE

Vodstvo Študentskega sveta stanovalcev

SEZNAM PREDSTAVNIKOV IN NAMESTNIKOV 2013/2014

ŠSS

PREDSEDNIK ŠSS: MIHA LUZAR, DOM 1, SOBA 336,
031 687 987, miha.luzar@ssvets.si
NAMESTNIK ŠSS: MIRAN MESERKO, DOM 8, SOBA 19,
041 820 133, miran.meserko@ssvets.si

DOM 1

PREDSTAVNIK: ALJAŽ HLIŠ, SOBA 237,
040 648 610, aljaz.hlis002@gmail.com
NAMESTNIK: UROŠ BIZJAK, SOBA 237,
040 751 947, urosbizy@gmail.com

DOM 2

PREDSTAVNICA: SARA GREGL, SOBA 317,
031 422 646, sara.gregel@gmail.com
NAMESTNICA: KARMEN MADJAR, SOBA 224,
031 770 180, karmen.madjar@gmail.com

DOM 3

PREDSTAVNIK: SAMO MAŽGON, SOBA 104,
041 240 402, samo.mazgon@gmail.com
NAMESTNIK: SUZANA NAVOTNIK, SOBA 330,
040 604 156, suzana.navotnik@gmail.com

DOM 4

PREDSTAVNIK: DEJAN KREJAN, SOBA 318,
031 856 324, dejan.krejan@gmail.com
NAMESTNIK: MARKO BRATUŽ, SOBA 325,
041 584 438, marko.bratuz@gmail.com

DOM 5

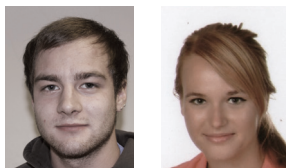
PREDSTAVNICA: MANJA LOKAR, SOBA 314,
040 593 402, manja.lokar@gmail.com
NAMESTNICA: URŠKA OBERDNAK, SOBA 314,
051 202 773, urskaoberdnak@gmail.com

DOM 6

PREDSTAVNICA: ALEKSANDRA BELŠAK, SOBA 510,
031 344 974, belsak.aleksandra@gmail.com
NAMESTNIK: TIMOTEJ KOLAR, SOBA 501,
031 255 728, timotej.kolar19@gmail.com

DOM 7

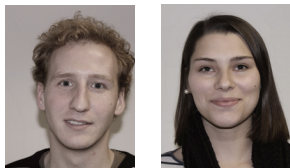
PREDSTAVNIK: SIMON IVANOVIČ, SOBA 614,
040 216 090, simon.ivanovic@gmail.com
NAMESTNICA: KATARINA GAČNIK, SOBA 310,
051 218 693, gacnik.katarina@gmail.com

DOM 8

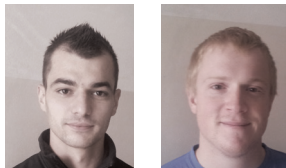
PREDSTAVNICA: SANDRA VOLČ, SOBA 11,
031 408 356, sandra.volc@gmail.com
NAMESTNICA: ANJA NOVAK, SOBA 19,
031 732 470, anchyje@gmail.com

DOM 9

PREDSTAVNIK: VINKO TREVEN, SOBA 710,
040 552 223, centrev@gmail.com
NAMESTNICA: KATJA KUGLER, SOBA 302,
031 554 189, katja.kugler24@gmail.com

DOM 10

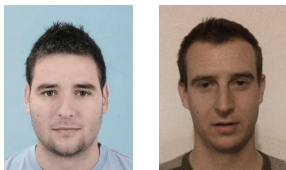
PREDSTAVNIK: ALEKSANDAR MATKOVIČ, SOBA 711,
040 735 308, aco.matkovic@gmail.com
NAMESTNIK: BOŠTJAN LUNKA, SOBA 704,
031 288 549, lunka.bostjan@gmail.com

DOM 11

PREDSTAVNIK: NEJC ŠTOKELJ, SOBA 233,
051 619 955, nejz@stokelj.si
NAMESTNICA: NIKA TUTA, SOBA 216,
041 519 212, nika.tuta@gmail.com

DOM 12

PREDSTAVNIK: PRIMOŽ RESNIK, SOBA 212,
031 348 399, reso1991@gmail.com
NAMESTNIK: ALEŠ FRIDL, SOBA 112,
031 691 989, ales.fridl@gmail.com

DOM 13

PREDSTAVNICA: TJAŠA KOGOVŠEK, SOBA 602,
031 833 760, tjasa.kogovsek93@gmail.com
NAMESTNIK: JANEZ GOVEDNIK, SOBA 204,
040 479 839, janez.govednik@gmail.com

DOM 14

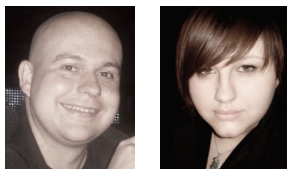
PREDSTAVNIK: MARTIN NOVAK, SOBA 101,
031 369 132, martin.novakk@gmail.com
NAMESTNIK: JERNEJ ŠTEMBERGER, SOBA 110,
031 763 876, jernej.stemberger@hotmail.com

DOM A

PREDSTAVNIK: KRISTIAN PREKPALJAJ, SOBA 31,
040 358 895, kristian.prekpaljaj@gmail.com
NAMESTNIK: ANŽE ZORNIK, SOBA 31,
041 298 021, anze.zornik@gmail.com

DOM B

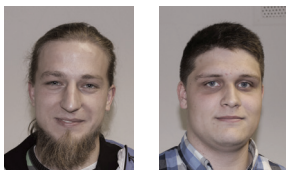
PREDSTAVNIK: ALEKSANDER KATULUS VIDMAR,
SOBA 304, 040 679 413, katulus@gmail.com
NAMESTNICA: BRIGITA NOČ, SOBA 406,
040 303 977, brigita.noc1@gmail.com

DOM FDV

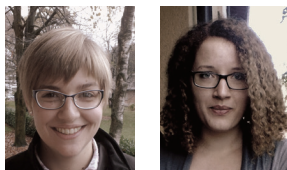
PREDSTAVNIK: MARTIN GWASHAVANHU, SOBA 526,
031 681 916, harare13@gmail.com
NAMESTNIK: TADEJ PIŠLAR, SOBA 344,
040 387 376, tadej.pislar@gmail.com

ŠD3

PREDSTAVNIK: ROBERT ČADEJ, SOBA 217,
051 336 158, cadej.robert@gmail.com
NAMESTNIK: NEJC KONJEVIČ, SOBA 217,
040 312 299, konjevic.nejc@gmail.com

GERBIČEVA 59

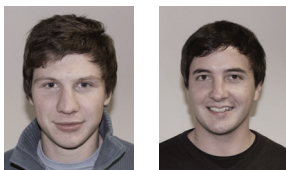
PREDSTAVNICA: NASTJA JANEŽIČ, SOBA 114,
041 962 754, toffee24@gmail.com
NAMESTNICA: KRISTINA NASTRAN, SOBA 13,
031 587 247, kristina.nastran@gmail.com

DOM TOPNIŠKA

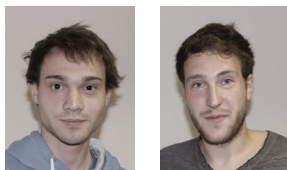
PREDSTAVNICA: GEA DOBRAVEC, SOBA 1405,
041 413 755, gea.dobravec@gmail.com
NAMESTNICA: NATAŠA POROPAT, SOBA 1613,
051 637 790, natasa.poropat@gmail.com

DOM LITOSTROJ

PREDSTAVNIK: NEJC STRAVNIK, SOBA 303,
031 710 422, nejc_stravnikahotmail.com
NAMESTNIK: ALEŠ RUPREHT, SOBA 305,
031 800 338, ales.rupreht@gmail.com

DOM ILIRSKA

PREDSTAVNIK: ŽIGA OMEJC, SOBA 1206,
031 711 654, aqua1990@gmail.com
NAMESTNIK: ROK ROSA, SOBA 1206,
031 331 674, rok.rosa@gmail.com

V NASLEDNJIH DOMOVIH

ŠE NISO
IZVEDLI VOLITEV ZA NOVO VODSTVO:
DOM C, DOM D,
AKADEMSKI KOLEGIJ, ŠD4, DOM VŠZD,
DOM NA POLJANSKI CESTI IN
DOM PODIPLOMCEV LJUBLJANA.

Bivanje v študentskem domu

ABSOLVENTI NAJPREJ „RAUS“, NATO ZOPET NAZAJ

●
PRIPRAVIL: UROŠ KOTNIK

FOTOGRAFIJA: NASTJA CINZIA HROBAT

V lanskem in predlanskem študijskem letu je za voljo spremenjenega pravilnika o bivanju v študentskih domovih svojo posteljo „čez noč“ izgubilo okrog 1300 absolventov. Po številnih pobudah in dopisih iz vrst Študentskega sveta stanovalcev (ŠSS) na Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport (MIZŠ) pa je vendarle prišlo do ponovne vzpostavitve konsenza – pravico do subvencioniranega bivanja lahko zdaj uveljavlja vsak, ki ima status študenta.

Junij 2011 je bil za marsikaterega študenta, ki koristi dodatno študijsko leto za dokončanje študija s t. i. absolventskim stažem, precej stresen. V tem času so se namreč bili vsi absolventi primorani izseliti iz študentskih domov in niso bili upravičeni do ponovne prijave na razpis za subvencionirano bivanje. Škoda je bila po temeljnem ekonomskem načelu ponudbe in povpraševanja posledično

dvojna – bivanjski problem študentov višjega letnika, ki so zaradi tega nastanitev morali iskati pri praviloma dražjih zasebnikih, in prazni prostori študentskih domov.

V BOJ ZA VRNITEV ODVZETIH PRAVIC

Sprva je stara različica Pravilnika o subvencioniranju bivanja študentov iz leta 2001 določala, da lahko študent v študentskem domu biva štiri letnike dodiplomskega študija in tudi med enoletnim absolventskim stažem, pri čemer je lahko bivanje z vpisom na dodiplomski študij podaljšal še za dve leti. Pravilnik so prvič spremenili leta 2008, ko so določili, da pravica do bivanja v študentskem domu pripada študentom v času študija na vseh stopnjah po novem bolonjskem sistemu. Po vnovični spremembi pravilnika leta 2011 je lahko študent, ki se je v dom vselil po študijskem letu 2008/2009 med absolventskim stažem v študentskem domu izjemoma bival še eno leto, če je predložil dokazila pristojnih organov o težkem socialnem in zdravstvenem položaju. Absolventi, ki so posteljo v domu pridobili pred letom 2008/2009 in niso ponavljali letnika ali se prepisali, so na drugi strani padli še v star zakon iz leta 2001, zaradi česar so lahko svoje bivanje brez težav podaljšali še za eno leto.

Da se, s po večinskem mnenju nepravilnim predlogom, ministrstva ne bodo zadovoljili in obsedeli križem rok, so bili najbolj trdno odločeni v ŠSS-ju, od koder je prišla tudi glavna pobuda za spremembo. »Slišali smo zgodbe številnih stanovalcev in se zavedli, da je ravno svet tisti, ki ima dejanski stik s stanovalci, zato njihove probleme najbolje pozna.« razlaga predsednik ŠSS MIHA LUZAR, ki pomen brezskrbnega bivanja še posebej izpostavlja prav v primeru absolventov. »Študentje so v času absolventskega staža na vrhuncu moči, takrat zaključujejo pomemben del študija in imajo veliko obveznosti, zato ni smiselno, da se morajo ukvarjati s tako osnovnimi vprašanji, kot je to, kje bodo živeli. Če se jim pojavijo take eksistenčne težave, je pot do končanja študija samo še daljša in zahtevnejša.«

V ta namen so člani ŠSS odreagirali karseda hitro in po en izvod dopisa s predlogi za rešitev nastale problematike v zavodu Študentski dom Ljubljana poslali tako na MIZŠ kot tudi prof. dr. STANISLAVU PEJOVNIKU, tedanjemu rektorju Univerze v Ljubljani. V njem so se s ciljem študentom zagotoviti »čim bolj kakovostno in čim cenejšo možnost bivanja« zavzeli, da bi »študentje dodatnega leta na vseh treh bolonjskih stopnjah, ki so na vrhuncu študijskih obveznosti, lahko ostali v študentskem domu po subvencionirani ceni«. Obenem so poudarili, da je »zaračunavanje ekonomske cene zgolj oderuško obiranje študentov, saj so dohodki že tako ali tako zelo nizki, stroški bivanja v Ljubljani pa zelo visoki«, in da si z vsemi možnimi sredstvi prizadevajo »študentom omogočiti čim bolj kakovostno ter čim cenejšo možnost bivanja«.

»Študentje so v času absolventskega staža na vrhuncu moči, zato ni smiselno, da se morajo ukvarjati s tako osnovnimi vprašanji, kot je to, kje bodo živeli.«

ABSOLVENTI PONOVO »OBCUTILI DOM«

V času veljave zakona in »bojaka« za ponovno spremembo je bilo tako praznih med 200 in 300 ležišč (kljub temu, da sta v januarju in februarju bila objavljena razpisa s 1500 prostimi mesti), medtem pa so si absolventi morali iskati streho nad glavo drugje. Ena takšnih je bila tudi redna študentka na Fakulteti za šport v Ljubljani PETRA HUMAR: »Na žalost sem bila tam ob nepravem času na nepravem mestu. S tem sem se pač sprijaznila in si poiskala privatno stanovanje. Že vnaprej sem vedela, da stvar ne bo funkcionirala, saj so bili študentski domovi na pol prazni. Razumem, da želijo študente priganjati, da čim prej zaključijo s študijem, vendar mislim, da se problema lotevajo na zelo čuden način.« Kljub negativni lastni izkušnji s kačkom zadovoljstva doda, da vsi vendarle niso bili na enakem, saj so posamezniki v prehodnem stanju »reši se, kdor se more« znali izkoristiti ponujeno luknjo v sistemu: »Nekateri so se kljub temu super znašli – ker naš pravni in sodni sistem ne deluje ravno najbolje, nekateri zavlačujejo sam proces s pisanjem pritožb, s tem pa si podaljšujejo tudi bivanje v študentskem domu. Ali je to prav ali ne, pa bi se dalo še diskutirati. Po eni strani mislim, da če te ima sistem za „mono“, zakaj ne bi imel tudi ti njega!«

Vsesplošna namestitvena »agonija« se je po nekaj uspešnih pogajanjih v korist ŠSS (dokončno zaključila z vrnitvijo pravil na stare tirnice, ki zdaj ponovno tudi absolventom omogočajo realizacijo novega slogana Študentskega doma Ljubljana – »občuti dom.«) Ukrep izselitve je bil povsem nesmiseln, in to so sčasoma spoznali tudi tisti, ki so ukrep predlagali,« po dobljeni bitki razloži Luzar. Dogovor potrdi tudi vodja Sektorja za visoko šolstvo na MIZŠ mag. MIRKO STOPAR: »V ŠOS-u so menili, da je sedanja ureditev sporna z vidika enakopravnega položaja študentov, saj imajo študenti prenovljenih, torej bolonjskih študijskih programih, v času t. i. »absolventskega staža« študijske obveznosti, vendar pa v kraju študija zaradi spremembe pravilnika iz leta 2008 nimajo več možnosti subvencioniranega bivanja. Ministrstvo je tako sledilo pobudi ŠOS in pripravilo spremembo pravilnika, da lahko študent, ki ima skladno s 70. členom Zakona o visokem šolstvu status študenta, uveljavi pravico do subvencioniranega bivanja v študentskem domu.«

»Mislim, da če te ima sistem za „mono“, zakaj ne bi imel tudi ti njega!«

NOVIM SPREMEBAM NAPROTI

Zdaj, ko je volk sit in koza cela oziroma povpraševanje absolventov ponovno zadovoljuje ponudbo študentskih domov, ostaja zgolj še vprašanje, kaj ob tako drastičnih ukrepih za vsesplošno zadovoljstvo na dolgi rok storiti v prihodnje?

Spremembe bodo po besedah Stoparja namreč zagotovo prišle, morda celo že drugo leto: »V prihodnje je načrtovana celostna ureditev področja subvencioniranja bivanja študentov ter prenova pravilnika.« Humarjeva kot edini izhod, ki ne predstavlja ravno (spodbudne) rešitve domačega študentsko-bivanjskega sistema, vidi v prečkanju slovenske meje: »Glavni problem je, da država nima denarja, kar pa ni ravno dobro, ne? Mislim, da je težava v celotnem šolskem sistemu – na fakultete se vpisuje preveč študentov, odpirajo se nekatere povsem neuporabne študijske smeri in ko zaključiš s študijem, greš v lov z namenom iskanja službe, ki v današnjih časih predstavlja velik problem. Ravno zato se vedno več mladih izseljuje oziroma skuša najti delo v tujini, kar nameravam tudi sama. Na splošno sem mnenja, da bolonjski sistem ni prinesel nekih pozitivnih sprememb, ampak zgolj zmedo.«

Kot vse kaže, bodo morali odgovorni v obdobju naslednjega leta o vnovični prenovi vsebine pravilnika o subvencioniranju bivanja študentov še kako dobro razmisliti, če ne želijo, da mentaliteta slovenskih študentov (še pred zaključkom študija) popolnoma preraste v miselnost »čim prej, spokaj v tujino«, kot to načrtuje Petra Humar.

»V prihodnje je načrtovana celostna ureditev področja subvencioniranja bivanja študentov ter prenova pravilnika.«

Prenova študentskega doma 6 v Rožni dolini

ZBRUŠEN PARKET, PREPLESKANE STENE IN NOVE STROPNE LUČI

PRIPRAVILA: ROMANA VANTUR

FOTOGRAFIJA: JASMINA KOTNIK

Med letošnjim poletjem se je dom 6 v Rožni dolini, zgrajen leta 1961, odel v novo, prijaznejšo podobo. Prenova doma je trajala od julija do septembra, v času, ko je bila večina stanovalcev odsotna. V obnovo so bile vključene študentske šobe, hodniki, kopalnice in pritičje, vključno z večnamensko TV sobo. Celotna obnova doma naj bi po pogodbenih podatkih stala približno 240.000 evrov, za leto 2014 pa uprava načrtuje prenavo domov ŠD3 in ŠD4 v Mestnem logu in nekaj sanacijskih del v domovih 11 in 12 v Rožni dolini.

Temeljite in potrebne prenove v domu so bile v prvi vrsti deležne študentske šobe. V domu je za študente na voljo 182 ležišč. Prenova študentskih sob je zajela zamenjavo in brušenje parketa, zamenjavo polic in posteljnih vzmetnic, popravilo predalnikov, beljenje sten ter ureditev električne napeljave, vključno z zamenjavo stropnih luči in montažo novih lučk ob posteljah. Hodniki na posameznih nadstropjih so bili prav tako pobeljeni in prepleskani v rumeno barvo, luči, ki jih razsvetljujejo pa, kot v kopalnicah in na straniščih, delujejo na senzor. Kopalnice so poleg tega pridobile še nova ogledala, kuhinje pa varne sisteme avtomatskega izklopa štedilnika, kadar je le-ta pol ure izven uporabe. V rumeno barvo so prepleskane tudi stene celotnega stopnišča ter pritični vhodni prostor z večnamensko TV sobo. V času prenove sob je bilo bivanje v njih onemogočeno. V kolikor je kdo od stanovalcev doma med tem časom vseeno potreboval nadomestno sobo, je zanjo lahko zaprosil na upravi

Študentskega doma Ljubljana in se je tako začasno preselil v katerega od sosednjih domov v Rožni dolini.

DOM JE ZDAJ LEPŠI, NAJ TAK TUDI OSTANE

Predstavniki doma GREGA LAJKOVIČ je z obnovo kljub zamudi zadovoljen: »V sobe smo se lahko vrnili nekaj dni po predvidenem roku, kar smo lažje preboleli zaradi kakovosti opravljenih del, vsaj po naših prvih vtisih.« Električna dela v domu so bila nujna, stanovalci pa upajo, da so bila tudi s stališča funkcionalnosti dobro izbrana. »Dom je definitivno lepši, bolj prijetno je bivati v sobah, ki so na nek način nove. Problem bo najbrž nastal ob prvih večjih zabavah, ko bo morebitna nastala škoda zaradi novih stvari posledično večja,« opozarja predstavnik doma in dodaja, da bo dom ostal lep, če bodo vsi zanj lepo skrbeli. »Vse je odvisno od odnosa stanovalcev do tuje lastnine, ki pač je, kakršen je.«

POTRATNE SENZORSKE LUČI IN POZABLJENE TUŠ KABINE

Glavna novost so senzorične luči, ki se nahajajo na vseh hodnikih, kopalnicah, straniščih in v pritičju. Luči so uporabna in domiselna rešitev zvečer in ponoči. Kaj pa podnevi ob dnevni sončni svetlobi? »Zdi se mi, da so luči na senzorje čista neumnost, saj zdaj gorijo cel dan. Mogoče bi se lahko s prenovo spravili tudi nad tuš kabine in jim dodali zavese, da ne bi bilo zraven vedno vse mokro po tleh,« meni študentka in stanovalka doma MATEJA MALEŃSKA. Glede pozabljenih tušev se strinja večina stanovalcev doma, tudi JURE BIJEČ: »Strinjam se, da so poleg temeljite prenove popolnoma pozabili na tuše ... Vse ostalo je sprejemljivo.« Glede prenove kopalnic na sejah študentskega sveta stanovalcev ni bilo govora in prenove najverjetneje v kratkem ne bo. »Razlog so najverjetneje finance, pa tudi sicer imajo zdaj ostali domovi prednost pri obnovi,« dodaja GREGA LAJKOVIČ.

V LETU 2014 SLEDI OBNOVA ŠE V MESTNEM LOGU

O prenovi doma smo nekaj vprašanih naslovili tudi da upravo študentskega doma Ljubljana. Zanimalo nas je, koliko je prenova doma 6 okvirno stala, kakšni so načrti za prihodnost oziroma kateri domovi bodo v kratkem prenove še deležni, koliko sredstev se sicer nameni za vzdrževanje domov in od kod se ta sredstva pridobijo ter kateri so kriteriji, na podlagi katerih se odloča za prenavo posameznega doma. ANDREJ RESNIK, vodja tehničnega sektorja zavoda Študentski dom Ljubljana, je pojasnil, da pogodbeno vrednost obnove Doma 6 znaša 240.000 evrov brez DDV, vendar končni obračun še ni narejen. »V letu 2014 sledi energetska sanacija domov ŠD3 in ŠD4 v Mestnem logu, za katera so delno pridobljena nepovratna sredstva. Energetska sanacija vključuje ovoj stavbe, prezračevanje, delna zamenjava stavbnega pohištva, solarni sistem in ostala dela,« razlaga Resnik in za to obdobje v plan uvršča tudi sanacijska dela v Domu 11 in Domu 12, kjer bodo zamenjali vrata in opremo v sobah. »Potrebna sredstva za vzdrževanje se stekajo iz stanarin, odločitve za to, kateri dom je potrebno sanirati, pa sprejemamo na podlagi dotrajanosti opreme, predlogov zaposlenih strokovnih kadrov, pripomb študentov in splošnega stanja objektov,« še dodaja.

Obnova študentske restavracije in bifeja v Rožni dolini

**PRENOVA ŠE NI KONČANA,
PREDVIDENI STROŠKI PA
SO ŽE PRESEŽENI**

PRIPRAVILA: VIDA BOŽIČKO

FOTOGRAFIJA: VIDA BOŽIČKO

Zavod Študentski dom Ljubljana je v mesecu maju razpisal natečaj za obnovo študentske restavracije in bifeja v Rožni dolini. Ideje so lahko prispevali vsi študentje s primernim znanjem in z začasnim bivališčem v študentskem domu. Na natečaju je bila zahtevana rešitev, ki je obsegala celostno prenovo menze, bifeja in zunanje terase ter ureditev celostne grafične podobe. Danes je prostor že dobil novo podobo, a vsa dela še niso zaključena.

»Z obnovo smo izredno zadovoljni. Prostor sedaj lepo diha in je elegantno sproščen,« pravi MOJCA ŠKRINJAR, pomočnica direktorice zavoda in ena od članic komisije. Rezultat celotne prenove pa je dobro sprejet tudi med študenti, kar kaže obisk, ki je zadovoljiv in se še povečuje.

SVEŽINA IN ELEGANCA V ZELENUM

V prenovljeni menzi danes sedimo na oblazinjenjih stolih ob prevlečenih mizah, na stenah so police z zelenimi rastlinami, stene so sveže prepleskane, tu so tudi sedalne vreče, časopisi, internetni kotiček, LCD-televizija in solatni bife s pestro ponudbo solat in prelivov, izbiramo pa lahko tudi med številnimi novimi meniji. Prostor se je odel v sveže zelene odtenke, ki dajejo pridih estetike, elegancie in intelektualizma. »S prenovo smo se znebili prejšnjega malce zastarelega videza in vpliva že preživetih stilov. Že prej doseženo funkcionalnost smo želeli izboljšati z

uvvedbo novejših, udobnejših materialov,« je pojasnila LARISA FAGANEL, ena od ustvarjalok zmagovalnega elaborata.

NA RAZPISU SODELOVALE LE TRI SKUPINE

Po preteku roka so bili oddani trije elaborati z različnimi koncepti in idejami. »Pričakovanja o sodelovanju so bila vsekakor večja, saj je bila možnost ponujena vsem,« pojasnjuje ALJAŽ ČIBEJ, član komisije. Po zasledanju komisije in individualnih predstavitev sta bili za zmagovalno rešitev izbrana dva projekta, ki sta prejela nagradi v vrednosti 850 evrov (Elaborat št. 02 z avtorji Mateja Kolarič, Kaja Vidovič, Sergej Nejc Gorišek, Sergej Vujanovič in Elaborat št. 03 z avtoricama Lariso Faganel in Urško Valenčič), skupina, ki je zasedla tretje mesto, pa je prejela nagrado v vrednosti 300 evrov.

TRENTNI STROŠKI OKOLI 15.000 EVROV

Sodelujoči so v svojih rešitvah pazili na to, da morajo doseči čim večji učinek z majhnimi sredstvi. »Okvirna vrednost investicije znaša 8.000 evrov, vendar v to ni všteta LCD-televizor, glasbeni stolp in solatni bar,« pojasnjuje Mojca Škrinjar. »Planirani stroški so se kar precej povečali,« pa je prepričan Aljaž Čibej, ki hkrati opozarja, da velik del prenove sploh še ni realiziran, trenutni stroški pa znašajo približno 15.000 evrov. »V ta znesek so vštete tudi nagrade (2.000 evrov), LCD-televizor (1.000 evrov) in solatni bar, ki je že po planu predstavljal največji strošek (7.500 evrov).

OBNOVA ŠE NI ZAKLJUČENA

»V pripravi je prva razstava v mali jedilnici, dokončati je potrebno obnovo kavarne, prebarvati stene za pultom, namestiti knjižne police, pričakujemo pa tudi izdelavo umetniškega lestenca. To so še letošnji plani, drugo leto pa nadaljujemo s teraso,« načrtuje pomočnica direktorice Mojca Škrinjar. V sklop oživitve restavracije in kavarne sodi tudi kulturno dogajanje. »Želimo, da se tu odvijajo razstave, predavanja, potopisi ... Organizirali pa bomo tudi tematske kulinarčne tedne in kuharske tečaje,« še dodaja Škrinjarjeva.

»Želimo, da se tu odvijajo razstave, predavanja, potopisi ... Organizirali pa bomo tudi tematske kulinarčne tedne in kuharske tečaje.«

DOMSKA LOČNICA MED ŠTUDENTI

PRIPRAVILA: LARISA KRAMBERGER

Erasmus študentje, ki so v Slovenijo prišli zaradi novega okolja, novih izkušenj in novih ljudi, so z letošnjim letom zbrani pod »eno streho«, kjer nastaja pravi talilni lonec. No, z izjemo slovenskega. Tujim študentom sta odslej namenjena dva študentska domova, in sicer Dom D na Kardeljevi ploščadi in Dom 4 v Rožni dolini. Tiha uvedba spremembe in druge pričakujoče posledice (le kaj so vzroki?) so izzvale nezadovoljstvo med že vseljenimi študenti, njihove pritožbe pa so iz obeh študentskih domov že dostavljene pristojnim osebam.

VZROKI SO VARČEVALNE NARAVE

500 ležišč, ki so po 1. členu Dogovora o bivanju tujih izmenjalnih študentov na meduniverzitetni izmenjavi namenjena prav tem, so po besedah vodja sektorja za študentske zadeve zavoda Študentski dom Ljubljana IGORJA BRLEKA nepopolno izkoriščena, nezadostno profitna in možna za večji finančni izkoristek. Za ključna vzroka ločitve med slovenskimi in tujimi študenti navaja znižanje državnih sredstev za vzdrževanje in investicije ter neizkoriščena ležišča v poletnem času, ki bi jih po spremembi lahko tržili. »Če jih skoncentriramo na dva doma, potem lahko poleti te postelje tržimo, in tako vsaj deloma nadomestimo izpad sredstev iz Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport, kar nam omogoča, da lahko vzdržujemo neke normalne standarde bivanja za naše študente,« pravi Brlek in opozarja, da v namenjenih domovih vseeno ni zgolj Erasmus študentov. Prav tako kot zaokroženo številko tujih študentov v študentskih domovih navede 750, kar presega formalno kapaciteto 500.

»Ključna vzroka za spremembe sta znižanje državnih sredstev za vzdrževanje in investicije ter neizkoriščena ležišča v poletnem času.«

PREDVIDEVANE POSLEDICE SO RAZBURILE SLOVENSKE ŠTUDENTE V DOMOVIH

Predsednik Študentskega sveta stanovalcev zavoda Študentski dom Ljubljana MIHA LUZAR tako kot predsednika obeh domov v imenu vseljenih slovenskih študentov zaradi ločitve stanovalcev pričakujejo in opozarjajo na negativne posledice. Zraven nejevolje vsi stanovalci plačujejo dražje položnice kot pred nedavnim, saj je obema domovoma dodeljen varnostnik, ki skrbi za vzdrževanje reda in miru. Ni res, da slovenskih študentov v statistiki nastale škode ni, vendar podatki pričajo o precejšnjem negativnem vložku študentov na izmenjavi, vzrok za to pa seveda ni narodnosten, temveč dejstvo, da jim dom predstavlja bivališče za pol oziroma največ eno leto. Prav tako se poraja vprašanje novega predstavnika študentskih domov, ki naj bi bil, iz praktičnih razlogov, slovenski študent, ter dežurstev, do katerih so bili Erasmus študentje vsa leta upravičeni. Tudi delo oskrbnikov se bo že zgolj zaradi množičnega vseljevanja in izseljevanja povečalo, posledice pa bodo vidne že na vsakodnevni ravni, primer česa je premajhna kapaciteta pralnih strojev in preveč uporabnikov. »V bloku so trije pralni stroji, kar glede na število stanovalcev pomeni, da lahko vsak pride na vrsto enkrat na štirinajst dni, in to po eno uro,« pravi Miha Luzar in ob tem izpostavlja dejstvo, da se tuji študentje pač ne vračajo redno domov z namenom pranja perila.

Obnova domov na Kardeljevi ploščadi

KURJA ŽUPCA

PRIPRAVILA: NASTJA CINZIA HROBAT

FOTOGRAFIJA: NASTJA CINZIA HROBAT

Prenova študentskih domov na Kardeljevi ploščadi je skoraj pri koncu in študentje se vračajo v »nove« sobe. Sledi še brisanje prahu in študentsko življenje se bo znova vrnilo na stare tirnice. Pa se bo res?

Prenovljene so bile vse sobe v Domu B in Domu D, kopalnice in kuhinje pa so žal ostale nedotaknjene. Žal pravim, saj so slednje po mnenju študentov, ki v apartmajih prebivajo, prenove najbolj potrebne. Omenjena domova sta bila zgrajena v začetku osemdesetih let prejšnjega tisočletja, kar ju po približno sedmih generacijah študentov, ki so v njiju prebivali, naredi izjemno potrebne prenove. A kuhinje in kopalnice brez oken še po tridesetih letih ostajajo „popolnoma neuporabne“, kot jih je opisala študentka 2. letnika, prebivalca Doma B. Dobra novica pa je, da so absolventi od letos dalje ponovno upravičeni do bivanja v študentskem domu.

KAJ PA KUHINJE IN KOPALNICE?

Menda nas bo v kratkem iz sob pregnalo še beljenje kuhinj, kot obljubljuje na upravi zavoda Študentskih domov. Na nekaj vprašanj je odgovoril IGOR BRLEK iz Sektorja za študentske zadeve. Najprej nas je zanimal tisti praktični del – zakaj se dela niso začela pred študijskim letom, ko

študentom ne bi bilo treba zapuščati svojih sob. »Zavod je dolžan slediti postopkom. Sprejem proračuna, javni razpis za izbiro izvajalcev in drugi postopki zahtevajo svoj čas,« pravi Brlek in dodaja, da so zaradi dotrajanosti pohištva, na vrsto najprej prišle spalnice, ne pa tudi kuhinje in kopalnice.

Na tem mestu se velja vprašati, ali niso kuhinje in kopalnice brez oken in po treh desetletjih izpostavljenosti vlagi, maščobi in ostali umazaniji bolj potrebne prenove. S Sektorja na to vprašanje odgovarjajo le, da je prenova ostalih prostorov odvisna od zagotovljenih sredstev. Kurje župce torej v domovih najverjetneje še nekaj časa ne bo moč sproščeno kuhati.

»Kurje župce torej v domovih najverjetneje še nekaj časa ne bo moč sproščeno kuhati.«

DOBRO, KHM, JUTRO?

Po ponovni vselitvi, ko so vse stvari že skoraj na svojem mestu, si študentje oddahnejo in si privoščijo malce počitka. A ne za dolgo ... Ko to najmanj pričakujejo, se brez opozorila v sobi pojavijo delavci: »Gdje imate drugo omarico?«

»Med kosilom naju je s cimro zmotil hišnik, ki je ob odprtih vratih čistil zamašen odtok v kopalnici, potem pa še zbudil drugo sstanovalko. Smrad in hrup sta bila obupna,« je povedala študentka PIA iz doma B.

Kot da še ni dovolj, si hišnik v spremstvu garde kravatnikov in dame z novo gucci torbico odklene vrata, ko se študentje tuširajo, pripravljajo večerjo ali se učijo. Prave zasebnosti in spoštovanja tukaj ni.

»Med kosilom naju je s cimro zmotil hišnik, ki je ob odprtih vratih čistil zamašen odtok v kopalnici, potem pa še zbudil drugo sstanovalko.«

DOMINIKANSKA REPUBLIKA – RAJ RAZNOLIKOSTI

PRIPRAVILA: JULIJA OPEKA

FOTOGRAFIJI: JULIJA OPEKA

Palme, banane in kokos, otok cvetoč ... Tako pojejo Čuki, jaz pa dodajam še neskončne bele peščene plaže, turkizno morje, poceni rum in cigare. Že od nekdaj sem si želela odpotovati na Karibe, nato pa se mi je končno ponudila priložnost, da v mrzlih jenskih mesecih odpotujem v vročo Dominikansko republiko.

Leta 1492 jo je odkril Kolumb, ob tem pa je zapisal, da je to najlepša dežela, kar jo je videlo človeško oko. Dominikanska republika leži na otoku Hispaniola, ki si ga deli s Haitijem. Velika je za približno dve in pol Sloveniji ter ima skoraj štiri milijone prebivalcev. Rajske otok z ene strani obliva Atlantik, z druge pa Karibsko morje.

Popotovanje smo začeli v Santu Domingu, ki je tudi glavno mesto. Ustanovil ga je Kolumbov brat Bartolomej. V mestu je poleg burne preteklosti in številnih osvajalcev najzanimivejši predel »Zona Colonial« – najstarejši del s špansko kolonialno arhitekturo. Ogledali smo si prvo katedralo v Novem svetu, prvo univerzo in bolnišnico, skratka, tu je vse prvo. Spustili nismo niti palač in Kolumbove grobnice, ki jo vestno čuva stalna straža. Splača si ogledati tudi nekatere muzeje, še posebej Muzej zgodovine in pa seveda uživati v Novem svetu.

Pot smo nadaljevali z najetiimi avtomobili do naravnega parka Los Tres Ojos – skupine prostranih apnenčastih jam, pečin in lagun, ki so jih staroselci Taino Indijanci uporabljali za verske obrede. Če sem čisto iskrena, se pač ne morejo primerjati z našo postojnsko lepoticco. Dalje nas je pot vodila v sodobno mesto La Romana, ki je najbolj znano po proizvodnji sladkorja. »Lahko bi rekli, da je sladkor kriv za razvoj turizma,« nam je povedal eden izmed domačinov, »saj je ta industrija zgradila prvo turistično središče v državi.« Zdaj se v neposredni bližini mesta bohoti luksuzni resort, ki vsekakor ni edini. Med najbolj znanimi sta še Punta Cana, ki jo obliva Karibsko morje, ter Puerto Plata,

»Lahko bi rekli, da je sladkor kriv za razvoj turizma,« nam je povedal eden izmed domačinov.

ki se nastavlja Atlantskemu oceanu. Sladkorna korporacija pa je zgradila tudi mestece Altos de Chavón. Ko sem se sprehajala po njem, mi je bil sumljivo znan, dokler končno nisem podrobneje pogledala v brošuro – gre za posnetek sredozemskega mesta iz 16. stoletja in res nenavadno spominja na Mediteran.

Mesto je sicer znano zbirališče umetnikov iz vse države. Ponaša se z amfiteatrom, muzejem Taino Indijancev ter s kupom nagnetenih restavracij, trgovinic in podobnih zadev, ki služijo lupljenju turistov. Od tam smo s čolnom odpluli do otoka Catalina, odlične točke za potapljanje. Med plavanjem po koralnem grebenu sem se specializirala za iskanje tistih majhnih oranžnih ribic iz risanke Nemo, ki so se skrivale med morskimi vetrnicami. Tu se lahko dogovorite tudi za plavanje z delfini. Po celodnevem brezskrbnem uživanju pod palmami smo se vrnili v La Romana in preizkusili še

slavno karibsko nočno življenje. Že na ulici so domačinke in domačini mično zibali z bokji, iz nešteti lokalov sta bučali salsa in merenque, čeprav še zdaj ne poznam točne razlike med njima. Verjetno tudi zaradi odličnega ruma ter nihče ne ve, koliko koktajlov ...

Ker se na Karibih klin s klinom zbija, smo zjutraj spili eno cuba libre in se odpravili naprej proti mestecu Bayahibe. Domačini so živahno trgovali z ribami in ostalimi morskimi dobrotami, mi pa smo si privoščili izjemno okusne sveže škampe. Kraj je poln čudovitih rožnatih grmov pereskije, ki menda rastejo samo tu. Po kosilu smo s katamaranom odpluli proti Nacionalnemu parku Del Este na otoku Saona. Ko sem uzrla plažo, sem razumela, zakaj ji mnogi pravijo najlepša plaža Karibov. Rahel vetrič mi je božal obraz, ko sem hodila po popolnoma belem pesku in gledala toplo kristalno morje, obalo pa je preraščalo nešteto palm. To je raj.

Če ste si kdaj ogledali katero izmed reklam za bounty čokoladice, potem razumete, o čem govorim, saj so jih večino posneli prav tu. Edini moteči dejavnik so bili sestradani komarji pod palmami. Na otoku je sicer veliko živali, predvsem morskih, in ptic. Na pečinah parka pa sem si ogledovala skrivnostne risbe staroselcev Taino.

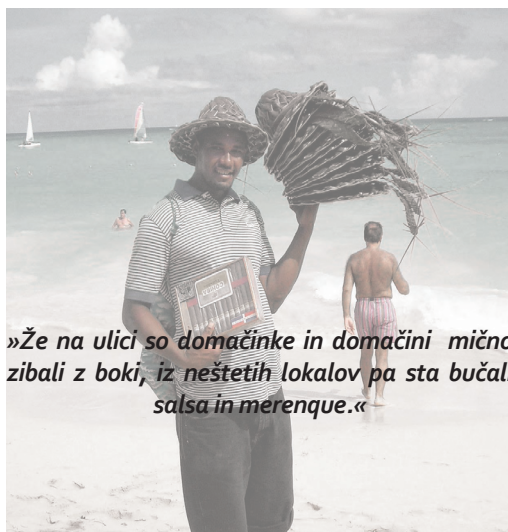
Zvečer smo se vrnili v Bayahibe in se odločili, da delček poti proti severu opravimo v guagua minibusih, ki jih sicer uporabljajo domačini. Domačini so nekaj časa čudno zijali v nas, kaj kmalu pa so že ponujali domači rum in upali na kakšen peso. Peljali smo se zelo počasi, saj smo se ustavljali povsod, kjer je kdo pomahal, da želi vstopiti ali izstopiti. Nekje je vstopila ženska s kokošjo, ki je pri vsaki luknji na cesti živahno zakokodakala, sem ter tja pa je celo frčalo perje. V guagai nas je bilo skoraj dvajset, čeprav je pri vratih pisalo, da je limit deset oseb. Šofer se nas je končno usmilil in odprl vrata, da smo dobili nekaj več zraku. Vožnja je bila vsekakor zelo zabavna.

Z najetimi avtomobili smo se odpravili dalje. Ogledali smo si tovarno cigar, kjer nas je že na vходу pričakalo kar vodstvo tovarne in nam podarilo ogromno nasmeškov. Sledil je »štamperte« ruma, nato pa sprehod skozi tovarno. Vodič, prijazen rumenozobi mulat v poznih štiridesetih, nam je razložil ves postopek izdelave cigar in potrpežljivo odgovarjal na naša vprašanja. Najbolj fascinantni so se mi zdeli ogromni rjavi šopi listov tobaka, ki so trdno povezani viseli v sušilnici. Ob izhodu nas je zopet čakal kozarček ruma, iztržili pa smo tudi cigaro. Sedela sem na leseni verandi in se počutila skoraj kot Castro.

Ko smo se vrnili nazaj v realnost, smo se odpravili dalje proti severu. V najetih avtomobilih smo skakali po dominikanskih cestah in si ogledovali divjo pokrajino, katero so sem ter tja presekaale vasi. Povsod so nas spremljali prijazni domačini in nas vabili, da se ustavimo. Pa smo se res. Mlajši očka z družino je hitel proti nam in nam v zameno za nekaj pesov razkazal svoje domovanje. To je bila prifitlična hiška, ki je bila tako kot vse ostale živahno prepleškana. Na dvorišču so rasli kakavovci, banane, papaja, avokado ter podobne eksotične rastline. Posebej ponosno je pokazal na vrt, v katerem je gojil maniok (krompirju podobna gomoljnica).

Po nekaj prisiljenih nasmeških nas je povabil v hišo, ki so jo sestavljali trije prostori – kuhinja, spalnica in dnevni prostor, poleg hiše pa je imel še stranišče »na štrbunk«. Najbolj me je presenetila kuhinja – kakih pet zamaščenih loncev je čakalo na podstavku pri tleh, šesti, iz katerega je sumljivo brbotalo, pa je bil na dotrajanem zarjavelem plinskem štedilniku. Para, ki se je dvigala iz njega, je švigala ven skozi majhno okno. Pribor je raztreščen ležal po lesenem živo zelenem pultu, gospodinja pa se je prijazno smehljala. Skozi komarnik nas je povabila v spalnico, ki je bila prav lično urejena. V dnevni sobi pa se je bohotila zofa z ogromnim televizorjem in prav takšnim križem.

Pot nas je vodila na sever do Jantarne obale, ki se imenuje tako po velikem najdišču jantarja, poleg tega je še pesek na plažah zlafe, jantarne barve. Obala je res čudoviita, posebno znana je po raznih športih, npr. windsurfinju, jahanju, v zaledju pa tudi po gorskem kolesarstvu. Mi pa smo raje poskakali v čolne in domačin nas je počasi odpeljal do mogočnih mangrov. Med zgrbančenimi koreninami so tišino prekinili le zvoki raznih ptic (še vedno upam, da so bili le ptiči ...). Vse naokoli je bilo temačno in prav nič prijazno, voznik pa se je s cigareto v ustih režal našim prestrašenim in hkrati navdušenim obrazom. Za finiš nas je odpeljal do jezerca in nazaj do izliva reke v morje.

»Že na ulici so domačinke in domačini mično zibali z bokji, iz nešteti lokalov pa sta bučali salsa in merenque.«

Nato nas je čakala še pot do Puerto Plate, kjer smo si ogledali muzej, se pomešali med pisan turistični vrvež na ulici ter nakupili spominke. Še zadnjič smo zaplavali v sanjskem morju, spili mešanico kokosovega mleka z rumom, se do obisti najedli morske hrane in se utrujeni, toda polni vtisov odpravili proti letališču.

Zadnje ure pred odhodom smo se vsi strinjali, da bi si, če bi nam ostalo še kaj časa, predvsem pa denarja, šli ogledat še jezero Enriquillo s kuščarji iguani, polotok Samana, kjer se parijo kiti grbavci, osupljivo naravo najvišje gore Pico Duarte, puščavsko mesto Monte Cristi, vsaj eno destilarno ruma ter še in še in še ... Dominikanska republika nikoli ne neha presenečati.

KAM NA ERASMUS? V LUNEBÜRG

PRIPRAVILA: NINA JAZBEC

FOTOGRAFIJA: OSEBNI ARHIV NINE JAZBEC

Moja erasmus izkušnja me je popeljala na skrajni sever Nemčije, natančneje v majhno srednjeveško mesto s približno 70 tisoč prebivalci, imenovano Lüneburg. Mesto je zelo zeleno in ima najbrž tudi 70 tisoč vrtičkov. Kot tako raj za dobro situirane Nemce, ki si po svoji oddelani karieri želijo zgraditi idilično hiško, obdelovati svoj vrt in v miru vreči na nedeljski žar pridelano zelenjavo in Würstchen. Na ulicah je srečati številne sprehajalce, predvsem starejše, ogromno kolesarjev, ob koncih tedna pa tlakovane ulice v središču mesta napolnijo turisti (predvsem 50+). Središče mesta je zaradi svoje posebne severnjaške arhitekture slikovito in te navda s pravljíčnostjo. V srednjem veku je bil Lüneburg del Hanse, nemškega trgovskega združenja, v katerem je mesto igralo pomembno vlogo predvsem zaradi bogatih nahajališč soli, ki se nahajajo neposredno pod površjem mesta. Del središča mesta se zaradi izkopavanja še danes poseda, nekatere hiše imajo vidno nagnjene zidove, kar daje posebno specifikó mestu (in povzroča številne preglavice domačinom). V središču mesta so številne majhne trgovine, pekarnice, restavracije, kavarne in slaščičarne, butiki ... Kar živahno mesto navsezadnje!

»Središče mesta je zaradi svoje posebne severnjaške arhitekture slikovito in te navda s pravljíčnostjo.«

Leuphana Universität Lüneburg je tista, ki daje mestu sodobni pridih in svežo energijo. Kampus je svoj svet v malem, saj se neposredno ob univerzi nahaja večina študentskih domov, menza, trgovina, fotokopirnica, kavarna, ... in ogromna zelenica, kjer se dogaja praktično vse: kofetkanje, zabave, športne igre, učenje, grilanje, sončenje ... Univerza nudi številne možnosti študija tako na dodiplomskem kot podiplomskem študiju, predvsem na področju družboslovja in pedagogike. Sama sem bila del podiplomskega študija Management & Marketing, k čemur sem dodala še dva predmeta nemščine. In bila impresionirana. Tako nad študenti, profesorji in študijem samim. In kaj dela študij na Leuphani tako poseben in kakovosten? Predvsem odnos profesorjev do študentov, v smislu motiviranja študentov, nudenja pomoči, svetovanja, spodbujanja k aktivnemu sodelovanju. Pri študentih pa njihova samoiniciativnost, povezovanje in aktivno vključevanje v dejavnosti. Tako denimo na Leuphani obratuje kavarna (z dvema vrstama kave: z mlekom ali brez), v kateri delajo študentje izključno prostovoljno, odprta pa je, kadar je kdo pripravljen delati. Vzdušje v kavarni je izjemno, svetovljansko in na ležernih zofah so misli še bolj kreativne. Festival Lunatic, ki se odvija enkrat letno na že omenjeni zelenici, je organiziran izključno s strani prostovoljcev (vsakemu prinese 5 kreditnih točk) in temelji na promociji varovanja okolja in trajnostnega razvoja, spodbujanju umetnosti in kulturne raznolikosti. Seveda Leuphana ne bi bila enaka brez svojega vrtička, kjer študentje s številnimi vloženi prostovoljnimi urami skrbijo, da univerza sovпада s svojo »zeleno« filozofijo. In to je tisto, kar daje študiju na Leuphani dodano vrednost.

ČEPRAV JE BILA ITALIJA ŠELE TRETJA IZBIRA, SE JE IZKAZALA ZA NAJBOLJŠO

PRIPRAVILA: KATJA HUMAR

FOTOGRAFIJA: OSEBNI ARHIV KATJE HUMAR

Ko bom velika, bom Erasmus. Še preden se mi je sploh sanjalo, na katero fakulteto se bom vpisala, sem vedela, da grem na študijsko izmenjavo. In ta moja velika želja se je letos tudi izpolnila. Februarja se je neke med ostalimi listi na naši fakulteti skrivalo tudi moje motivacijsko pismo, v katerem sem z vsemi možnimi argumenti želela prepričati komisijo, da si zaslužim malce oddiha na tujem. Moja prva izbira, Nizozemska, žal ni obveljala, prav tako ne Češka, zato pa me je usoda popeljala na jug Italije. Pravzaprav sedaj, ko sredi jeseni še vedno uživam v morju in odkar sem zasvojena z močnimi okusi, kakor temu pravijo tukajšnji lokalci „prave Italije“, lahko rečem le „grazzie mille“.

Pot do sem je bila dolga in za človeka mojega kova naporna. Kos papirja s praznimi okvirčki in vrsticami v meni vzbudi odpor. Kljub močni želji po izmenjavi se izpolnjevanja dolžnosti nisem lotila do skrajnega roka. Podatki, zavarovanja, iskanje predmetnika, maili ... Pa sem se vendarle usedla, izpolnila, natisnila, zapakirala in poslala »application form«. Že naslednji dan sem hitela v Ljubljano, da bi pridobila podpis predstavnika naše katedre, preden odide na dopust. Podpisan študijski sporazum sem nato poslala matični univerzi, mednarodni pisarni in univerzi gostiteljici, pridobila še tri podpise in sledile so počitnice, polne vprašanj. »O, na izmenjavo greš?« In sem pritrčila. »Že veš, kako boš prišla tja?« Nisem vedela. »Bom že,« sem odgovorila. »Kje boš pa spala?« »Ne vem, ampak pridi na obisk!« Odgovor na to, ali je tam drago in ali sem že uredila zavarovanje, pa je bil: »Hm?« Sprva je bilo vse to postranskega pomena, datum odhoda se je bližal, vprašanja so se kopičila, odgovorov pa še kar ni bilo na vidiku.

»Kljub močni želji po izmenjavi se izpolnjevanja dolžnosti nisem lotila do skrajnega roka.«

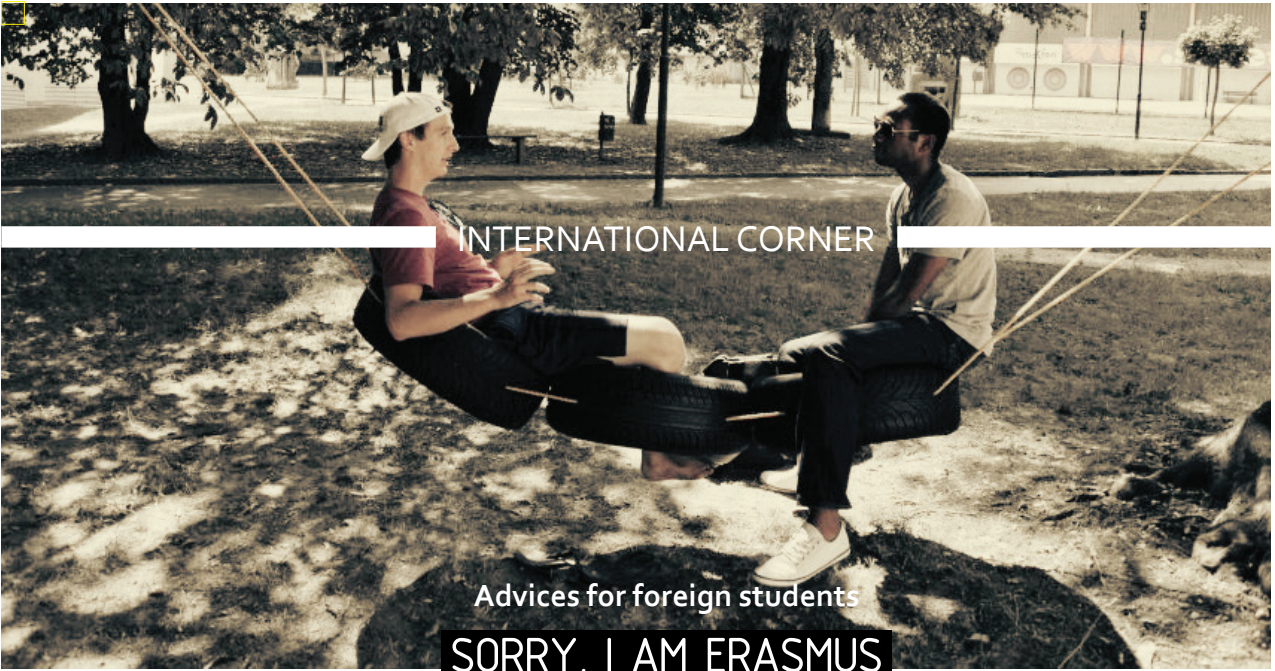
Zadnji teden sem ostala sama, ogrožena z opravki, ki morajo biti izpolnjeni. V enem tednu sem uspela zamrzniti bivanje v študentskem domu, pridobiti zdravstveno zavarovanje, določiti datum odhoda, rezervirati hostel, napisati par oglasov za sobo ter izbrati prevozno sredstvo.

Svojega odhoda sem se zavedla šele, ko sem se v Udinah usedla na vlak in za seboj pustila vse. Po 12 urah malih komplikacij sem prispela v Salerno. Ko sem izstopila iz vlaka, sem za trenutek obstala, utrujena in natovorjena v neznanem mestu, obkrožena s tujimi ljudmi, brez prirojenega smisla za orientacijo. Naslednji trenutek pa sem se spravila k sebi in pričela iskati hostel. Že takrat sem spoznala, da so tukajšnji ljudje zelo odprti in prijazni. Če znaš v italijanščini vsaj pozdraviti, ti bodo posvetili pozornost.

Naslednji dan sem se sprehodila po hostlu ter spoznala nekaj tujih študentov ter postala del špansko-turško-francoske družbe. Moram priznati, da sem imela z iskanjem stanovanja veliko sreče. Po dveh dneh sem bila namreč že naseljena v centru Salerna. Stanovanje si delim z dvema Turkinjama in Angležem.

V Italiji sem skoraj dva meseca in moram reči, da sem se kar hitro udomačila. Morje, sonce, tlakovane ulice, kriljenje z rokami, sušenje perila, nemogoč promet, vse to je del življenja tukajšnjih ljudi. Obala Campanije je čudovita, polna barvitih vasic, zgrajenih na robu klifov. »La vita è bella,« kmalu pa sem ugotovila, »che la vita è anche lenta.«

Tukaj čas namreč teče počasneje. Avtobus včasih pride na postajo, včasih pač ne. Tako je. Lokalci pravijo, da se med čakanjem na avtobus spletajo nova prijateljstva. Po izkušnjah sodeč je to res in težko se zgodi, da bi se tukaj kdorkoli lahko počutil osamljenega.

INTERNATIONAL CORNER

Advices for foreign students

SORRY, I AM ERASMUS

PRIPRAVILA: KATJA HUMAR

FOTOGRAFIJA: KATJA BOŽIČKO

You are an Erasmus. That means that you are the chosen one, who came to this little country called Slovenia. And what can you do now? Here are some tips and instructions on how to live life as an Erasmus student. Firstly some “need to be done” things. To get your student ID card, you have to stop at International Office of the Students’ Organization of the University of Ljubljana (ŠOU) in the centre of Ljubljana, that is located in the street called Kersnikova 4. This card proves you are a student in Ljubljana and by owning it you can pay for your meals by using coupons (this means discounts for students). You need to bring a valid passport/personal ID, photo and confirmation of your enrolment. Here you can also get a lot of information about sport activities, bars and weekend trips around Ljubljana and Slovenia.

WHERE TO LIVE?

EU citizens do not need to obtain a residential permit for study purposes prior to their arrival to Slovenia, but students from non-EU countries on the other hand, do. So students from non-EU countries have to submit an Application for the first residence permit at the nearest diplomatic or consular representative office of the Republic of Slovenia. The application should contain the following enclosures:

- *a photocopy of a valid passport,*
- *an enrolment certificate,*
- *a certificate of sufficient means of support during your stay in Slovenia; and*
- *a certificate of commercial health insurance or a certificate of health insurance*

determined by an international convention (Austria, Belgium, Croatia, Italy, Luxemburg, Hungary, Macedonia, Germany, the Netherlands, Romania). When you come to Slovenia, you can either find a private apartment or you can stay in students’ dorms.

STUDENTS’ DORMS

As you have already heard, students in Slovenia live like the kings. This is maybe the main reason why people here want to stay students forever. If you are searching for the cheapest possibility, the room in one of the many student dorms is the best choice. You can stay in the dorms in Bežigrad, Mestni Log, Akademski kolegij, Lifoštroj, Poljanska dolina, Ilirija or in the most wanted ones in Rožna dolina. In dorms students usually share rooms, so you can expect to have a roommate. In each room you have a bed, table, wardrobe, blankets and usually you get a roommate in a package. Most students’ rooms have a small private or shared kitchen. A kitchen and a bathroom can be found

WHAT TO EAT?

either as part of your room or in the hall. But there is a limited number of beds available, so it is good if you hurry up (of the same gender). All students (also from EU) who will be living in a student residence will have to get a residential permit after they arrive to Ljubljana.

Living in a student dorm in Slovenia – it is an experience to remember. Here you will make many friends, Erasmus and Slovenian ones. It depends in which dorm you are living, but you will have to get used to parties and try to control your life while staying here.

When staying on Erasmus exchange unfortunately you can not take your mother with you. But in Slovenia you should not worry too much. The best way to get a good meal is to use student food coupons in any of about hundred restaurants around Ljubljana that offer students meals. So you can stay in a Chinese restaurant, if you prefer spices, you go to the Mexican or the Turkish restaurant, you can find good pizzerias, burek or kebab for less than one euro and much more. This is an easy and elegant way to get a good lunch twice the value of your money. Price for one meal is between 3 and 5 €. And for this cost you usually get a soup, then a dish of your choice, salad and a desert. With a student ID you can purchase 20 state-subsidized meal coupons per month.

WHERE TO GET THE COUPONS?

Firstly you must go to ŠOU office, which is stated on Kersnikova street 4. Take your student ID with you and don't forget to take your mobile phone. The people working in the office will explain to you how to fill the form in to get your SIM card activated. When you have your mobile number activated you can start using the coupons. How to use it? It is simple. After the meal (beware: sometimes you have to remind the waiter that you are a student) the waiter will bring a small machine to the table. All you have to do is to call 1808 and show your ID card (Student ID or your personal ID) and then you get the discount. You can use the coupons in every restaurant in the list. You can use coupons twice a day, but from the first use it has to pass at least 4 hours to use another one.

PRIVATE APARTMENT

Another possibility is that you try to find a flat. But note that apartments in Ljubljana can be quite expensive, because it is a capital city.

If you need help in finding an apartment, you can contact ESN Ljubljana.

WHAT YOU SHOULDN'T MISS IN LJUBLJANA?

Ljubljana is the capital of Slovenia. It is beautiful and small, situated on the river Ljubljanica. The city has a long history, starting with the remains of Roman city Emona, medieval castle, baroque churches, etc. There are two main art museums, National gallery and The Gallery of modern art. But most of all, Ljubljana is a city where you can find many little surprises. There are a lot of themed bars placed next to the river in the historical part of the center, the most famous one is called Skelet. Next, there are colorful streets, like Trubarjeva and Metelkova, with the famous hostel, once prison, Celica. You should also visit Rog, once a factory, now a lively place where new artists are born. Ljubljana would not be the same without park Tivoli. It is a very big park with many paths to walk on or to go jogging.

HOW TO COMMUNICATE?

Slovenia's two million inhabitants speak Slovenian. The language is similar to other Slavic languages, but for the foreign students it can be quite difficult to learn. Our language played an important role in our history, so you are welcome to learn at least some basic words. Otherwise do not worry too much, because people here know at least one other language, usually English, German or Italian.

AND ... OH YES, WHAT ABOUT THE PARTY?

There are many clubs in Ljubljana. But students usually visit these ones: KMŠ, Companieros, Parlament, Cirkus. This are great places if you want to drink, dance and just have a great time. There is also K4 with more specific music, Orto bar for rockers and Top for the nights when you want to wear a new dress. There are many little places in Metelkova street and a lot of parties happen inside students' dorms. But the best of all happens during May, which in Slovenia is a party month with outdoor concerts with no fee, serving cheap drinks and good time.

And here is our last tip: don't worry too much about exams and enjoy your stay here as a true Erasmus student. In the end only memories count and are here to stay.

Erasmus experience

GREEN AREAS AND COOL PEOPLE MADE ROŽNA DOLINA

PRIPRAVIL: ALEJANDRO ABAD CHAMORRO (ZARAGOZA, SPAIN)

FOTOGRAFIJA: KATJA HUMAR

The first day I saw Ljubljana I fell in love with it. It was August the 30th in 2012 in the afternoon, and I decided to leave my hostel and walk around the center so that I could have the first impression of the city where I was going to spend 10 months of my life. And while I was sitting in Mestni Trg I stared at that incredible place: sunny day, crowded streets with people enjoying open air concerts, beautiful buildings and sights ... Everything looked just perfect.

I must admit that next day my impression changed a little bit. I moved to the Student Dormitories of Rožna Dolina and I arrived there completely soaked. The day was grey, rainy and depressing, and I realized my clothes for the rainy days were not enough. I guess in my first two days in Ljubljana I discovered the two faces of the city.

I tried to do all the paperwork as soon as possible. Actually, I did not have any problem with it. In the University, including in my Faculty of Law, the coordinators gave all the necessary information and they were really helpful. I attended the expected courses, taught by competent teachers. So in general, my stay in the University of Ljubljana was satisfactory.

The rest of the bureaucracy was not a big deal as well. In the Student Dormitories I only had to sign some papers and keep the payment up to date, and I also had to go to the famous (among Erasmus students) Tobačna ulica a couple of times, to arrange everything for the residence permit.

The language was not a problem either. I attended an EILC course during September, and I learned some of the basics. However, my courses were in English and, in comparison to Spain, everybody in the street speaks it; so I did not have to use Slovenian very much, apart from živjo!, dober dan, hvala or prosim.

Regarding to the Student Dormitories, at the beginning I felt a bit disappointed. I was living in Rožna Dolina, Dom X, and the room seemed small, the kitchen messy, and the toilets were nothing special.

But at the end I got used to it. The common areas were cleaned often, and the kitchen was an interesting meeting point. During all my stay in Ljubljana I shared the room with two interesting Slovenians, and I had a good relationship with them. And all the atmosphere in the dormitories was great, not only in my Dom but in all of them. From my point of view, the sport facilities, Menza (good food in quality-price ratio), green areas and cool people, made Rožna Dolina the best of students' dormitories in Ljubljana. And I was also impressed by the price, only around 80 euros per month! My experience was so intense that I will never forget Ljubljana. I met great people, from Slovenia and from every corner of Europe; I traveled more than I could ever imagine; I almost froze in the snow and melted in the sun; I partied too much, I laughed and cried.

It was the best year of my life for sure.

PAPIR, NA PAPIR, NA PAPIR ...

PRIPRAVIL: MATEVŽ POLAJNAR

Kot vsako leto se je tudi letos poletje končalo prej, kot bi si vsi skupaj želeli. Sam verjetno nisem edini, ki je letos prvič mrzlično izpolnjeval prošnjo za bivanje v študentskem domu, najverjetneje pa tudi ne bom zadnji. Podobno velja za odločitev o izbirnih predmetih, ki jih letos obiskujem. Med obema lahko potegnem marsikatero vzporednico. Prošnjo za vpis v študentski dom sem izpolnjeval nekoliko prej (verjetno vas večina ve, da je to nekje v začetku avgusta). Podatkov, imen, števil in vsega je bilo toliko, da sem pred računalnikom preživel precej več časa, kot sem na začetku pričakoval. Ko sem končno izpolnil vse potrebno, sem bil že pošteno na koncu z živci. Seveda sem prošnjo tudi priporočeno poslal na študentske domove, nato pa se je začelo dolgotrajno čakanje. Prednostna lista je izšla, sam pa sem ravno v dnevih, ko je bila objavljena, le nekako uspel izpolniti pogoje za vpis v tretji letnik.

Konec izpitov in uspešen izid ponavadi pomeni konec napetih živcev. Zame letos temu ni bilo tako. V največji meri sem bil za to kriv sam, saj sem si dokaj ležerno pustil nekaj izpitov za jesenske izpitne roke. Šele sredi poletja sem ugotovil, da to ni bila najpametnejša ideja. Zakaj? Tretji letnik na naši smeri prinaša študentom zelo odprt urnik. Le šest predmetov je obveznih, ostalih šest pa študent izbere sam. Izbira je zelo pestra. Lahko si izbereš skoraj katerikoli predmet, ki na faksu poteka. Problem nastane, ker se prijave odprejo nekje ob koncu avgusta, pravico za izbiro pa imajo razumljivo le študenti, ki so že izpolnili pogoje za vpis v naslednji letnik. Najboljši predmeti se zapolnijo prej kot v pol ure, za nas, ki smo pogoje izpolnili štirinajst dni ali tri tedne kasneje, pa ne ostane več prav veliko izbire. Za računalnikom sem ob izpolnjevanju vpisnega lista preživel še vsaj enkrat toliko časa, kot sem ga pri izpolnjevanju prošnje za študentski dom. Preveriti sem moral urnike, da se predmeti niso prekrivali, prebrati program predmetov, predvsem pa se odločiti, kaj si sploh želim. No, sam imel srečo, saj se precej zanimam za zgodovino, ki kot kaže pri nas ni najbolj priljubljena. Tako sem vseeno dobil vsaj tri zanimive predmete, ostala dva pa sta prav tako prebavljiva.

Poletje je mimo in spet sem v Ljubljani, rešen vseh zamudnih izpolnjevanj raznorazne papirologije. Poziva za bivanje v študentskem domu še nisem dobil, vendar sem si na srečo našel začasno rešitev. Ja, študentska na koncu koncev ni lahka, vsi skupaj pa hkrati lahko priznamo, da nam tudi hudo ni. Jesen je eden izmed najbolj sladkih letnih časov v študijskem letu, saj na fakultetah od nas še ne zahtevajo preveč in imamo dovolj časa za podrobno udejstvovanje v vseh drugih študentskih aktivnostih. Sam sem že komaj čakal začetek, da pozabim na vsa zamudna izpolnjevanja. Upam, da me ta ne čakajo vsaj do začetka izpitnih rokov. Kdo ve, morda pa bom naslednji papir izpolnjeval že na kateri izmed fešt, kjer nagradnih potovanj, izletov in dogodkov ne manjka.

KJE SI DOMA, ŠTUDENT?

PRIPRAVILA: NASTJA CINZIA HROBAT

Bodi hvaležna, mi pravijo, a od hvaležnosti še nihče ni bil sit. Da ne bo pomote, seveda sem hvaležna, da živim v mirni in gozdni Sloveniji, da imam starše, ki skrbijo zame, super sestro, prijatelje in celo fanta, ki me mirno prenaša, tudi ko mi pade sladkor. A legende pravijo, da v vsakem življenju študenta in študentke pride do trenutka, ko se vpraša: »Kaj bom počel/a v življenju?« Če so legende resnične, se lahko pohvalim, da sem prehitela povprečnega študenta oziroma študentko in o svoji karieri pričela razmišljati zelo zgodaj, prezgodaj. »Posveti se raje le študiju,« so mi svetovali. »Preveč dela si nalagaš«, »zbolela boš« in meni najljubša »zakaj to počneš« ... Zakaj? Zato, ker sem študentka v času gospodarske krize in ker je to čas, v katerem nikogaršnja prihodnost ni gotova. Zato delam, večinoma tudi brez plačila, le da delam na svojem področju študija. Delam za svoj CV, kljub tistemu velikemu minusu na svojem bančnem računu. Pravzaprav si želim, da bi se lahko posvetila izključno študiju in poleg delala v kakšni trgovinici s čevlji, potem pa prihranke zapravila za oblačila, potovanja in čokolado, na tone čokolade.

Pričenja se moje četrto študijsko leto in „dodiplomc“ bo kmalu odslužen. V tem času sem preselila kar štirikrat, a nikoli zapustila „Hotela mama“. Saj ne, da si ne želim na svoje, kakor so to počele generacije pred dvajsetimi, tridesetimi leti. A takrat so bili ljudje pri dvajsetih mladi odrasli, danes pa samo podaljšujemo svoj dijaški status in smo nekakšni odrasli otroci, ki še vedno „molzejo“ svoje starše. Lahko pa na situacijo pogledamo tudi drugače; gospodarska situacija v državi nam onemogoča finančno osamosvojitve, kaj šele čustveno in moralno.

Velikokrat slišim, kako se študentje pritožujejo, da so pravzaprav najtežji del študija v oddaljenem mestu tedenske ali mesečne migracije, odvisno od proračuna. In res je tako, kar nekaj časa sem potrebovala, da sem ta vzorec opazila tudi pri sebi, nato pa prišla do zaključka: v Ljubljani, kjer študiram, sem študentka novinarstva, novinarka in podpredsednica društva. Ustvarila sem podobo, ki jo prepoznajo moji kolegi študentje, novinarji in sodruštveniki, a ta podoba se povsem razlikuje od tiste, ki jo zavzemam doma, na Goriškem. Tam sem hči in sestra, moj dragi pa me pozna v neki tretji, bolj intimni luči. V poslovnem svetu bi to situacijo lahko primerjali z vlogo šefa v nekem podjetju. Na delu je tisti, ki ukaže, kaj se bo počelo in kdo bo to počel. Doma pa je oče in mož, kjer včasih tudi sam prejema ukaze. Takšna menjava vlog povzroča težave tudi najboljšim, če pa temu dodamo še dvournno „fjakanje“ s prenatrpanim avtobusom, dobimo živčno razvalino, bolje znano kot „nezadovoljni študent ali študentka“.

Sedaj vemo, kje je vir teh težav, kar še ne pomeni, da se jih bomo znali izogniti, a zase lahko rečem, da bom poskusila. Se mi boš pridružil/a?

STA(LA)BILNOST

PRIPRAVILA: ŠPELA SANABOR

*Sredi noči za spremembo bedim,
berem in misli mirim.
Strah me je tega, kar prihaja,
občutek krivde me navznoter razgraja.*

*Mogoče je krivo samo to,
da ne časa ne občutka za pesnjenje ni bilo.
Vem, da te tako lahko dam ven vse,
kar pred časom dogajalo se je.*

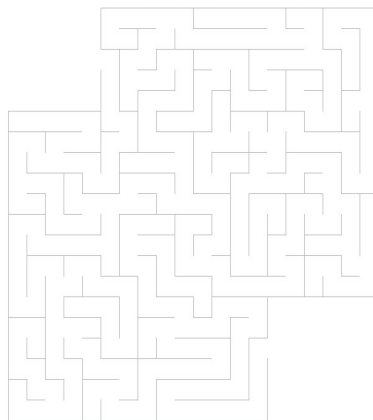
*Rada bi vstala in imela moč,
brez da bi se bala.
Odrasla sem, se mi zdi,
kljub temu včasih še zmeraj ne vidim priložnosti.*

*Pišem pozitivno, kdaj tudi negativno.
Niham. Vem, da je svet obrnjen tako, da se vedno vse
uredi.
Toda zakaj se na začetku zabrišejo sledi, prave sledi?*

*Zakaj moram torej zaznavati nekoga kot neko oporo?
Vse imam lahko sama pod kontrolo.
Inteligentna in zagnana sem,
zato biti sama svoj gospodar sploh ni nikakršen problem.*

*Vem točen načrt,
točne želje, preden nastopi smrt.
Čim manj slabih dni, prepolnih skrbi, kupov hrane slabše
od smeti.
Biti hočem stabilna, saj sem do zdaj bila izključno labilna.*

Z VESELJEM NAS PREBIRAJTE TUDI V
PRIHODNJE!

EKIPA REVIJE NA SVOJI ZEMLJI

www.facebook.com/nasvojizemlji

www.zavod-solt.si

Jezikovni
strokovni
in športni
TEČAJI
ter inštrukcije

LANGUAGE CAFÉ - JEZIKOVNA KAVARNA

Se želiš načiti nov jezik in izboljšati svoje znanje z naravnimi govorci, ki živijo, študirajo ali delajo blizu tebe?
V jezikovni kavarni gre za neformalno učenje jezikov, spoznavanje ljudi in njihovih kultur, sklepanje mednarodnih
poznanstev in zabavno preživljanje prostega časa.

**Najdete nas v študentskem naselju v Rožni dolini (blok 7),
ter na Vojkovi ulici 63 za Bežigradom**